

Dziennik Urzędowy C 307 E

Unii Europejskiej

Tom 50

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

18 grudnia 2007

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści	Strona
III <i>Akty przygotowawcze</i>		
	RADA	
2007/C 307 E/01	Wspólne stanowisko (WE) nr 18/2007 z dnia 15 października 2007 r., przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej ⁽¹⁾	1
2007/C 307 E/02	Wspólne stanowisko (WE) nr 19/2007 z dnia 8 listopada 2007 r., przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 97/67/WE w odniesieniu do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty	22

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

III

(Akty przygotowawcze)

RADA

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) nr 18/2007

przyjęte przez Radę w dniu 15 października 2007 r.

w celu przyjęcia dyrektywy 2007/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2007/C 307 E/01)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2 i art. 55,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa Rady 89/552/EWG ⁽⁴⁾ koordynuje niektóre ustawowe, wykonawcze i administracyjne przepisy państw członkowskich dotyczące wykonywania działalności transmisyjnej. Jednak nowe technologie transmitowania audiowizualnych usług medialnych sprawiają, że

⁽¹⁾ Dz.U. C 318 z 23.12.2006, str. 202.

⁽²⁾ Dz.U. C 51 z 6.3.2007, str. 7.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2006 r. (Dz.U. C 317 E, 23.12.2006), wspólne stanowisko Rady z dnia 15 października 2007 r., stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298 z 17.10.1989, str. 23). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/36/WE (Dz.U. L 202 z 30.7.1997, str. 60).

niezbędne staje się dostosowanie ram regulacyjnych tak, aby uwzględniały one wpływ zmian strukturalnych, rozpowszechnienia technologii informacyjno-komunikacyjnych („ICT”) i rozwoju technologicznego na sposoby prowadzenia działalności gospodarczej, a w szczególności na finansowanie transmisji komercyjnych, oraz tak, aby zapewniały optymalne warunki konkurencyjności i pewność prawną w europejskich sektorach: technologii informacyjnych i mediów i aby zapewniały poszanowanie różnorodności kulturowej i językowej.

(2) Ustawowe, wykonawcze i administracyjne przepisy państw członkowskich dotyczące wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej są już koordynowane dyrektywą 89/552/EWG, natomiast przepisy mające zastosowanie do działalności takiej, jak świadczenie audiowizualnych usług medialnych na żądanie, zawierają rozbieżności, z których część może utrudniać swobodę przepływu tych usług we Wspólnocie Europejskiej i zakłócać konkurencję na rynku wewnętrznym.

(3) Audiowizualne usługi medialne są usługami o charakterze zarówno kulturalnym, jak i gospodarczym. Ich rosnące znaczenie dla społeczeństw, demokracji — polegające w szczególności na zapewnianiu wolności informacji, różnorodności opinii i pluralizmu mediów — oraz dla edukacji i kultury uzasadnia stosowanie do tych usług zasad szczególnych.

(4) Art. 151 ust. 4 Traktatu zobowiązuje Wspólnotę do uwzględniania aspektów kulturalnych w swoim działaniu prowadzonym na podstawie innych postanowień Traktatu, zwłaszcza w celu poszanowania i popierania różnorodności jej kultur.

- (5) W rezolucji z dnia 1 grudnia 2005 r. ⁽¹⁾ i w rezolucji z dnia 4 kwietnia 2006 r. ⁽²⁾ w sprawie konferencji ministerialnej WTO i w sprawie rundy dauhańskiej, Parlament Europejski zaapelował o to, by podstawowe usługi publiczne, takie jak usługi audiowizualne, wyłączyć z procesu liberalizacji w ramach negocjacji GATS. W rezolucji z dnia 27 kwietnia 2006 r. ⁽³⁾ Parlament Europejski wyraził poparcie dla konwencji UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego, która to konwencja głosi zwłaszcza, że „działania, dobra i usługi kulturalne mają znaczenie zarówno ekonomiczne, jak i kulturowe, ponieważ są nośnikami tożsamości, wartości oraz znaczeń, i w związku z tym nie powinny być traktowane jako mające wyłącznie wartość handlową”. Na mocy decyzji Rady z dnia 18 maja 2006 r. w sprawie zawarcia Konwencji w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego ⁽⁴⁾, konwencja UNESCO została zatwierdzona w imieniu Wspólnoty. Konwencja weszła w życie w dniu 18 marca 2007 r. Niniejsza dyrektywa przestrzega zasad tej konwencji.
- (6) Dzięki tradycyjnym audiowizualnym usługom medialnym — takim jak telewizja — oraz wchodzącym na rynek audiowizualnym usługom medialnym na żądanie we Wspólnocie istnieją znaczne możliwości zatrudnienia, szczególnie w małych i średnich przedsiębiorstwach; dzięki usługom tym pobudzane są także wzrost gospodarczy i inwestycje. W przypadku audiowizualnych usług medialnych duże znaczenie mają równa konkurencja i rzeczywisty europejski rynek, zatem należy przestrzegać podstawowych zasad rynku wewnętrznego, takich jak swobodna konkurencja i równe traktowanie, w celu zapewnienia przejrzystości i przewidywalności na rynku audiowizualnych usług medialnych oraz zmniejszenia przeszkód uniemożliwiających wchodzenie na ten rynek.
- (7) System uregulowań, któremu obecnie podlegają wchodzące na rynek audiowizualne usługi medialne na żądanie, nie pozwala na zachowanie pewności prawnej ani równej konkurencji europejskim przedsiębiorstwom świadczącym audiowizualne usługi medialne. W celu uniknięcia zakłóceń konkurencji, zwiększenia pewności prawnej, wsparcia dokończenia budowy rynku wewnętrznego oraz uproszczenia tworzenia jednolitej przestrzeni informacyjnej, konieczne jest zatem stosowanie do wszystkich audiowizualnych usług medialnych zarówno rozpowszechniania telewizyjnego (tzn. linearnych audiowizualnych usług medialnych), jak i audiowizualnych usług medialnych na żądanie (tzn. nielinearnych audiowizualnych usług medialnych), przepisów skoordynowanych co najmniej w stopniu podstawowym. Podstawowe zasady, na których opiera się dyrektywa 89/552/EWG, a mianowicie zasada kraju pochodzenia i wspólne standardy minimalne, okazały się użyteczne, a zatem powinny zostać zachowane.
- (8) W dniu 15 grudnia 2003 r. Komisja przyjęła komunikat w sprawie przyszłości europejskiej polityki regulacyjnej w dziedzinie audiowizualnej, w którym podkreśliła, że polityka regulacyjna w tym sektorze musi, obecnie i w przyszłości, zabezpieczać określone interesy publiczne, takie jak różnorodność kulturowa, prawo do informacji, pluralizm mediów, ochrona małoletnich i konsumentów oraz zwiększanie świadomości społecznej i umiejętności korzystania z mediów.
- (9) W rezolucji Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 25 stycznia 1999 r. dotyczącej mediów publicznych ⁽⁵⁾ potwierdzono, że wypełnianie przez media publiczne swojej misji wymaga stałego korzystania przez nie z postępu technicznego. Współistnienie prywatnych i publicznych dostawców audiowizualnych usług medialnych to cecha wyróżniająca europejski rynek mediów audiowizualnych.
- (10) Komisja przyjęła inicjatywę „i2010: europejskie społeczeństwo informacyjne” w celu wspierania wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w sektorze społeczeństwa informacyjnego i w sektorze mediów. Jest to wszechstronna strategia mająca stymulować produkcję utworów europejskich, rozwój gospodarki cyfrowej oraz asymilację ICT — w kontekście konwencji usług, sieci i urządzeń z dziedziny społeczeństwa informacyjnego i mediów — poprzez unowocześnianie i wykorzystywanie wszystkich instrumentów polityki UE: instrumentów regulacyjnych, badań oraz partnerstw z przedsiębiorstwami branżowymi. Komisja zobowiązała się do stworzenia spójnych ram rynku wewnętrznego dla usług społeczeństwa informacyjnego i usług medialnych w drodze uaktualnienia ram prawnych, którym podlegają usługi audiowizualne, przy czym pierwszym krokiem w tym kierunku był wniosek Komisji z 2005 r. dotyczący uaktualnienia dyrektywy o telewizji bez granic i przekształcenia jej w dyrektywę o audiowizualnych usługach medialnych. Cel przewidziany w inicjatywie i2010 zostanie zasadniczo osiągnięty, jeżeli umożliwi się przedsiębiorstwom rozwój w warunkach regulowanych jedynie w niezbędnym stopniu a rozpoczynającym działalność małym przedsiębiorstwom — które są bogactwem i pracodawcami przyszłości — pozwoli się na prosperowanie, wprowadzanie innowacji i tworzenie miejsc pracy na wolnym rynku.
- (11) W rezolucjach z 4 września 2003 r. ⁽⁶⁾, 22 kwietnia 2004 r. ⁽⁷⁾ i 6 września 2005 r. ⁽⁸⁾ Parlament Europejski wezwał do dostosowania dyrektywy 89/552/EWG w celu odzwierciedlenia zmian strukturalnych i postępu technicznego przy jednoczesnym poszanowaniu podstawowych dla niej zasad, które pozostają aktualne. Ponadto zasadniczo poparł on ogólne podejście polegające na przyjęciu podstawowych przepisów dla wszystkich audiowizualnych usług medialnych i dodatkowych przepisów dla rozpowszechniania telewizyjnego.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 30 z 5.2.1999, str. 1.

⁽⁶⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie telewizji bez granic (Dz.U. C 76 E z 25.3.2004, str. 453).

⁽⁷⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie zagrożeń naruszenia w UE, a w szczególności we Włoszech, swobody wypowiedzi i prawa do informacji (art. 11 ust. 2 Karty praw podstawowych) (Dz.U. C 104 E z 30.4.2004, str. 1026).

⁽⁸⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie stosowania w latach 2001-2002 art. 4 i 5 dyrektywy 89/552/EWG („Telewizja bez granic”), zmienionej dyrektywą 97/36/WE (Dz.U. C 193 E z 17.8.2006, str. 117).

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 E z 1.12.2006, str. 126.

⁽²⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, str. 155.

⁽³⁾ Dz.U. C 296 E z 6.12.2006, str. 104.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 201 z 25.7.2006, str. 15.

- (12) Niniejsza dyrektywa przyczynia się do ściślejszego przestrzegania praw podstawowych i jest w pełni zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej⁽¹⁾, w szczególności w jej art. 11. Niniejsza dyrektywa nie powinna zatem stanowić żadnej przeszkody w stosowaniu przez państwa członkowskie własnych norm konstytucyjnych odnoszących się do wolności prasy i wolności słowa w mediach.
- (13) Niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na zobowiązania państw członkowskich wynikające ze stosowania dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego⁽²⁾. W związku z tym projektowane środki krajowe, surowsze lub bardziej szczegółowe niż wymaga tego zwykła transpozycja niniejszej dyrektywy, mające zastosowanie do audiowizualnych usług medialnych na żądanie powinny podlegać obowiązkowi proceduralnym ustanowionym na mocy art. 8 dyrektywy 98/34/WE.
- (14) Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa)⁽³⁾ zgodnie z jej art. 1 ust. 3 nie narusza środków podejmowanych na poziomie wspólnotowym lub krajowym dla realizacji celów związanych z interesami ogólnymi, w szczególności związanych z unormowaniami dotyczącymi treści audycji i z polityką audiowizualną.
- (15) Żaden przepis niniejszej dyrektywy nie powinien zobowiązywać ani zachęcać państw członkowskich do wprowadzania nowych systemów koncesjonowania lub administracyjnego zatwierdzania jakiegokolwiek rodzaju audiowizualnych usług medialnych.
- (16) Do celów niniejszej dyrektywy, definicja audiowizualnych usług medialnych powinna obejmować tylko audiowizualne usługi medialne — niezależnie od tego, czy jest to przekaz telewizyjny czy na żądanie — które są usługami masowego przekazu, to znaczy są przeznaczone do odbioru przez znaczną część ogółu odbiorców i mogłyby mieć na nią wyraźny wpływ. Jej zakres powinien być ograniczony do usług w rozumieniu Traktatu, a więc obejmować każdy rodzaj działalności gospodarczej, w tym działalność przedsiębiorstw świadczących usługi publiczne, lecz nie powinien obejmować działalności zasadniczo niekomercyjnej i niestanowiącej konkurencji dla rozpowszechniania telewizyjnego, takiej jak prywatne witryny internetowe oraz usługi polegające na dostarczaniu lub dystrybucji treści audiowizualnej wytworzonej przez prywatnych użytkowników w celu jej udostępnienia lub wymiany w ramach grup zainteresowań.
- (17) Cechą audiowizualnych usług medialnych na żądanie jest to, że przyjmują one formę quasi-telewizyjną, to znaczy są skierowane do tych samych odbiorców co przekazy telewizyjne, a ich charakter i sposób dostępu do nich dawałby użytkownikowi podstawy do oczekiwania ochrony regulacyjnej w ramach niniejszej dyrektywy. W związku z tym, aby uniknąć nierówności w zakresie swobody przepływu i w zakresie konkurencji, pojęcie „audycji” należy interpretować w sposób dynamiczny z uwzględnieniem postępu w dziedzinie rozpowszechniania telewizyjnego.
- (18) Do celów niniejszej dyrektywy, definicja audiowizualnych usług medialnych powinna obejmować środki masowego przekazu jako nośnik informacji, rozrywki i edukacji dla ogółu odbiorców, w tym powinna ona obejmować handlowy przekaz audiowizualny, ale nie powinna obejmować żadnych form prywatnej korespondencji, takich jak wiadomości poczty elektronicznej wysyłane do ograniczonej liczby odbiorców. Definicja ta nie powinna także obejmować żadnych usług, których celem głównym nie jest dostarczanie audycji, to znaczy usług, w przypadku których przekaz treści audiowizualnej nie jest celem głównym, ale jedynie częścią uboczną usługi. Przykładem są strony internetowe zawierające elementy audiowizualne o charakterze jedynie pomocniczym, takie jak animowane elementy graficzne, krótkie spoty reklamowe lub informacje związane z produktem lub usługą niebędącą usługą audiowizualną. Dlatego też z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy powinno wykluczyć się także gry losowe, w których stawką są pieniądze, w tym loterie, zakłady i inne rodzaje usług hazardowych, a także gry i wyszukiwarki internetowe, z zakresu tego nie powinno się jednak wykluczyć przekazów poświęconych hazardowi lub grom losowym.
- (19) Do celów niniejszej dyrektywy, definicja dostawcy usług medialnych nie powinna obejmować osób fizycznych ani prawnych dokonujących jedynie transmisji audycji, za które odpowiedzialność redakcyjną ponosi osoba trzecia.
- (20) Rozpowszechnianie telewizyjne obejmuje obecnie w szczególności telewizję analogową i cyfrową, transmisję strumieniową na żywo (*live streaming*), nadawanie w Internecie (*webcasting*) oraz sekwencyjne udostępnianie audycji (*near-video-on-demand*), gdy tymczasem na przykład usługa wideo na żądanie (*video-on-demand*) jest audiowizualną usługą medialną na żądanie. Zasadniczo wymogi niniejszej dyrektywy mające zastosowanie do rozpowszechniania telewizyjnego lub audycji telewizyjnych, które są udostępniane przez tego samego dostawcę usług medialnych także jako audiowizualne usługi medialne na żądanie, powinno się uważać za spełnione, jeżeli spełnione są wymogi mające zastosowanie do przekazu telewizyjnego, tzn. transmisji linearnej. Jeżeli jednak usługi różnego rodzaju udostępniane są równolegle, ale mają charakter wyraźnie odrębny, niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do każdej z danych usług z osobna.

⁽¹⁾ Dz.U. C 364 z 18.12.2000, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, str. 37. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2006/96/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 81).

⁽³⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 33.

(21) Zakres zastosowania niniejszej dyrektywy nie powinien obejmować elektronicznych wersji gazet i czasopism.

- (22) Do celów niniejszej dyrektywy określenie „audiowizualny” powinno odnosić się do ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego, a więc obejmować filmy nieme ale nie powinno obejmować transmisji dźwiękowej ani usług radiowych. Chociaż głównym celem audiowizualnej usługi medialnej jest dostarczanie audycji, to jednak definicja takiej usługi powinna obejmować także treść przekazywaną w formie tekstu towarzyszącego audycjom, np. wyświetlane listy dialogowe i elektroniczny przegląd audycji. Zakres zastosowania niniejszej dyrektywy nie powinien obejmować samodzielnych usług tekstowych, przy czym nie powinno to wpływać na swobodę państw członkowskich w zakresie regulowania takich usług na poziomie krajowym zgodnie z Traktatem.
- (23) Pojęcie odpowiedzialności redakcyjnej jest niezbędne do określenia roli dostawcy usług medialnych, a przez to do zdefiniowania audiowizualnych usług medialnych. Państwa członkowskie, przyjmując środki służące wdrożeniu niniejszej dyrektywy, mogą dokładniej określić poszczególne elementy definicji odpowiedzialności redakcyjnej, a zwłaszcza pojęcie „faktycznej kontroli”. Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla przypadków wyłączenia odpowiedzialności ustanowionych w dyrektywie 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) ⁽¹⁾.
- (24) W przypadku rozpowszechniania telewizyjnego pojęcie równoczesnego odbioru powinno obejmować także odbiór prawie równoczesny ze względu na różnice w odstępach czasu pomiędzy przekazem a odbiorem, które zdarzają się z powodów technicznych właściwych dla procesu transmisji.
- (25) Wszystkie cechy audiowizualnej usługi medialnej określone w jej definicji i wskazane w motywach 16-23 powinny występować jednocześnie.
- (26) Oprócz definicji reklamy telewizyjnej i telesprzedaży do niniejszej dyrektywy powinno się wprowadzić szerszą definicję handlowego przekazu audiowizualnego, która jednak nie powinna obejmować emitowanych bezpłatnie ogłoszeń dotyczących usług publicznych ani akcji charytatywnych.
- (27) Zasada kraju pochodzenia powinna pozostać kluczowa dla niniejszej dyrektywy, gdyż jest koniecznym elementem budowy rynku wewnętrznego. Zasada ta powinna zatem być stosowana do wszystkich audiowizualnych usług medialnych w celu zapewnienia dostawcom usług medialnych pewności prawnej jako niezbędnej podstawy nowych sposobów prowadzenia działalności gospodarczej oraz dystrybucji takich usług. Jest ona również konieczna, aby zapewnić swobodny przepływ informacji i audycji audiowizualnych na rynku wewnętrznym.
- (28) W celu stworzenia silnego, konkurencyjnego i zintegrowanego europejskiego sektora audiowizualnego oraz zwiększenia pluralizmu mediów w całej Unii Europejskiej należy dostawcę audiowizualnych usług medialnych poddać jurysdykcji wyłącznie jednego państwa członkowskiego, a z pluralizmu informacji uczynić podstawową zasadę Unii Europejskiej.
- (29) Ze względu na postęp techniczny, zwłaszcza w przypadku cyfrowych audycji satelitarnych, kryteria pomocnicze powinny zostać zmodyfikowane w celu zapewnienia odpowiedniej regulacji i jej skutecznego wykonania oraz przyznania zainteresowanym stronom autentycznej kontroli nad treścią audiowizualnej usługi medialnej.
- (30) Ponieważ niniejsza dyrektywa dotyczy usług udostępnianych ogółowi odbiorców w Unii Europejskiej, powinna mieć zastosowanie tylko do audiowizualnych usług medialnych, które mogą być odbierane bezpośrednio lub pośrednio za pomocą standardowych urządzeń konsumenckich przez widzów w co najmniej jednym państwie członkowskim. Zdefiniowanie „standardowych urządzeń konsumenckich” należy pozostawić właściwym organom krajowym.
- (31) Art. 43-48 Traktatu ustanawiają prawo przedsiębiorczości jako prawo podstawowe. Dlatego dostawcy usług medialnych na ogół powinni mieć swobodę wyboru państw członkowskich, w których chcą umieścić swoją siedzibę. Również Trybunał Sprawiedliwości podkreślił, że „Traktat nie zakazuje przedsiębiorstwu korzystania ze swobody świadczenia usług, jeżeli nie oferuje ono usług w państwie członkowskim, w którym ma swoją siedzibę” ⁽²⁾.
- (32) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania do dostawców usług medialnych, którzy podlegają ich jurysdykcji, bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów w dziedzinach, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy i powinny przy tym zapewniać zgodność tych przepisów z podstawowymi zasadami prawa wspólnotowego. Właściwym rozwiązaniem w sytuacji, w której nadawca podlegający jurysdykcji jednego państwa członkowskiego kieruje przekazem telewizyjnym w całości lub w przeważającej części na terytorium innego państwa członkowskiego, byłby wymóg współpracy państw członkowskich, a w sytuacji omijania przepisów także kodyfikacja orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości ⁽³⁾ w połączeniu ze skuteczniejszą procedurą; rozwiązanie to uwzględnia interesy państw członkowskich, nie stwarzając jednocześnie wątpliwości co do prawidłowego zastosowania zasady kraju pochodzenia. Pojęcie przepisów przyjętych w interesie publicznym zostało wypracowane przez Trybunał Sprawiedliwości w ramach orzecznictwa odnoszącego się do art. 43 i 49 Traktatu i obejmuje ono między innymi przepisy o ochronie konsumentów, małoletnich oraz o polityce kulturalnej. Państwo członkowskie występujące z wnioskiem o współpracę powinno zapewnić, aby szczególne przepisy krajowe były obiektywnie niezbędne, stosowane w sposób niedyskryminacyjny i proporcjonalne.

⁽¹⁾ Dz.U. L 178 z 17.7.2000, str. 1.

⁽²⁾ Sprawa C-56/96 VT4, pkt 22; sprawa C-212/97 Centros przeciwko Erhvervs-og Selskabsstyrelsen; patrz również: sprawa C-11/95 Komisja przeciwko Królestwu Belgii oraz sprawa C-14/96 Paul Denuit.

⁽³⁾ Sprawa C-212/97 Centros przeciwko Erhvervs-og Selskabsstyrelsen; sprawa C-33/74 Van Binsbergen przeciwko Bestuur van de Bedrijfsvereniging; sprawa C-23/93 TV 10 SA przeciwko Commissariaat voor de Media, pkt 21.

- (33) Oceniając, czy w konkretnym przypadku przekaz dostawcy usług medialnych mającego siedzibę w innym państwie członkowskim jest w całości lub w przeważającej części kierowany na jego terytorium, państwo członkowskie może się odwołać do takich kryteriów, jak: źródło dochodów z reklam telewizyjnych lub abonamentu, główny język danej usługi lub obecność audycji lub przekazów handlowych skierowanych bezpośrednio do widzów w państwie członkowskim, w którym są one odbierane.
- (34) Niezależnie od stosowania zasady kraju pochodzenia, państwa członkowskie nadal mogą podejmować na mocy niniejszej dyrektywy działania, które ograniczają swobodę przepływu przekazów telewizyjnych, jednak z zastrzeżeniem spełnienia warunków i w ramach procedury ustanowionej w niniejszej dyrektywie. Jednak zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, wszelkie ograniczenia swobody świadczenia usług, takie jak wszelkie odstępstwa od podstawowej zasady Traktatu, podlegają wykładni zawężającej ⁽¹⁾.
- (35) W odniesieniu do audiowizualnych usług medialnych na żądanie, ograniczenia swobody ich świadczenia powinny być dopuszczalne jedynie zgodnie z warunkami i procedurami identycznymi jak warunki i procedury przewidziane w art. 3 ust. 4, 5 i 6 dyrektywy 2000/31/WE.
- (36) W komunikacie skierowanym do Parlamentu Europejskiego i Rady o poprawie otoczenia regulacyjnego w dziedzinie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w Unii Europejskiej Komisja podkreśliła, że niezbędne jest dokładne zbadanie kwestii właściwego podejścia regulacyjnego do danego sektora i problemu, w szczególności w celu określenia, czy odpowiednie byłoby dla nich prawodawstwo, czy też należy rozważyć alternatywne rozwiązania takie jak współregulacja lub samoregulacja. Ponadto doświadczenie pokazuje, że zarówno instrument współregulacji, jak i instrument samoregulacji stosowane zgodnie z różnymi tradycjami prawnymi państw członkowskich mogą odgrywać istotną rolę w zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony konsumentów. Środki mające służyć osiągnięciu celów leżących w interesie publicznym w sektorze wchodzących na rynek audiowizualnych usług medialnych są skuteczniejsze, jeżeli są podejmowane przy czynnym poparciu ze strony samych usługodawców.

I tak: samoregulacja stanowi rodzaj dobrowolnej inicjatywy pozwalającej podmiotom gospodarczym, partnerom społecznym, organizacjom pozarządowym lub stowarzyszeniom przyjmować wspólne wytyczne, które będą obowiązywać ich wszystkich. Państwa członkowskie powinny, zgodnie ze swoimi odmiennymi tradycjami prawnymi, uznać rolę, jaką skuteczna samoregulacja może odegrać jako uzupełnienie obowiązujących mechanizmów prawodawczych i sądowych lub administracyjnych oraz jako użyteczny wkład w realizację celów niniejszej dyrektywy. Jednak samoregulacja, mimo że może być uzupełniającą metodą wdrażania niektórych przepisów niniejszej dyrektywy, nie powinna zastąpić obowiązków prawodawcy krajowego.

Współregulacja w swojej podstawowej formie stanowi ogniwo prawne pomiędzy samoregulacją a prawodawcą krajowym zgodnie z tradycjami prawnymi poszczególnych państw członkowskich. Współregulacja powinna dopuszczać możliwość interwencji państwa, w przypadku gdy jej cele nie zostają spełnione. Bez uszczerbku dla formalnych obowiązków państw członkowskich w zakresie transpozycji, niniejsza dyrektywa zachęca do korzystania z instrumentu współregulacji i instrumentu samoregulacji. Nie powinno to jednak nakładać na państwa członkowskie obowiązku ustanowienia systemu współregulacji lub samoregulacji ani nie narusza czy naraża na szwank inicjatyw wspól- i samoregulacyjnych już podjętych w państwach członkowskich i przynoszących pozytywne skutki.

- (37) Umiejętność korzystania z mediów odnosi się do sprawności, wiedzy i osądu, które pozwalają konsumentom skutecznie i bezpiecznie używać mediów. Osoby cechujące się umiejętnością korzystania z mediów potrafią dokonywać świadomych wyborów, zdają sobie sprawę z charakteru treści i usług, a także są w stanie korzystać z całego zakresu możliwości stwarzanych przez nowe technologie komunikacyjne. Umieją lepiej chronić siebie i swoją rodzinę przed materiałami szkodliwymi lub obraźliwymi. Dlatego należy upowszechniać umiejętność korzystania z mediów we wszystkich grupach społecznych i uważnie obserwować rozwój tych umiejętności.

Przykłady możliwych działań upowszechniających umiejętność korzystania z mediów, takich jak stałe kształcenie nauczycieli i szkoleniowców, specjalne szkolenia internetowe dla dzieci, począwszy od najmłodszych grup wiekowych, w tym zajęcia otwarte dla rodziców, oraz organizowanie krajowych kampanii społecznych z udziałem wszystkich mediów na temat tego, jak odpowiedzialnie korzystać z Internetu, zostały już przedstawione w zaleceniu Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony małoletnich, godności ludzkiej oraz prawa do odpowiedzi w odniesieniu do konkurencyjności europejskiego przemysłu audiowizualnego oraz internetowych usług informacyjnych ⁽²⁾.

- (38) Prawa do rozpowszechniania telewizyjnego wydarzeń budzących duże zainteresowanie odbiorców mogą być nabywane przez nadawców na zasadzie wyłączności. Istotne jest jednak, aby promować pluralizm dzięki różnorodności źródeł i oferty audycji informacyjnych w całej Unii Europejskiej oraz przestrzegać zasad uznanych w art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (39) W celu zagwarantowania podstawowej wolności pozyskiwania informacji oraz zapewnienia pełnej i należytej ochrony interesów widzów w Unii Europejskiej, właściciele wyłącznych praw do rozpowszechniania telewizyjnego wydarzenia budzącego duże zainteresowanie odbiorców powinni — na uczciwych, rozsądnych i niedyskryminujących zasadach, z należytym uwzględnieniem praw wyłącznych — udzielać pozostałym

⁽¹⁾ Sprawa C-355/98 Komisja przeciwko Belgii [2000] zb.orz. str. I-1221, pkt 28; sprawa C-348/96 Calfa [1999] zb.orz. str. I-0011, pkt 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, str. 72.

nadawcom prawa do wykorzystywania krótkich fragmentów tych wydarzeń na użytek ogólnych audycji informacyjnych. Zasady takie powinny zostać przedstawione z odpowiednim wyprzedzeniem, zanim nastąpi wydarzenie budzące duże zainteresowanie odbiorców, tak aby dać innym zainteresowanym podmiotom wystarczający czas na skorzystanie z takiego prawa. Nadawca powinien mieć możliwość skorzystania z tego prawa poprzez pośrednika reprezentującego go w konkretnych przypadkach. Takie krótkie fragmenty mogą być wykorzystywane przez wszystkie kanały, także specjalne kanały sportowe, do celów przekazu obejmującego obszar całej UE i powinny trwać nie dłużej niż 90 sekund.

Prawo dostępu do krótkich fragmentów wydarzeń powinno mieć zastosowanie na zasadzie transgranicznej jedynie wtedy, gdy jest to konieczne. Dlatego nadawca najpierw powinien ubiegać się o dostęp u nadawcy dysponującego prawami wyłącznymi do wydarzenia budzącego duże zainteresowanie odbiorców i mającego siedzibę w tym samym państwie członkowskim.

Pojęcie ogólnych audycji informacyjnych nie powinno obejmować audycji skompilowanych z takich krótkich fragmentów i służących celom rozrywkowym.

Zasada kraju pochodzenia powinna mieć zastosowanie zarówno do dostępu do krótkich fragmentów, jak i do ich transmisji. W przypadkach transgranicznych oznacza to, że różne przepisy prawa powinny być stosowane kolejno. Po pierwsze, do dostępu do krótkich fragmentów powinno mieć zastosowanie prawo państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma nadawca oferujący sygnał pierwotny (tj. udzielający dostępu). Zwykle jest to państwo członkowskie, w którym odbywa się przedmiotowe wydarzenie. W przypadku gdy państwo członkowskie ustanowiło równoważny system udzielania dostępu do przedmiotowego wydarzenia, zastosowanie powinno mieć prawo tego państwa członkowskiego. Po drugie, do transmisji krótkich fragmentów, powinno mieć zastosowanie prawo państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma nadawca transmitujący.

- (40) Wymogi niniejszej dyrektywy dotyczące dostępu do wydarzeń budzących duże zainteresowanie odbiorców w celu przygotowania krótkich relacji informacyjnych powinny pozostawać bez uszczerbku dla dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym⁽¹⁾ i właściwych konwencji międzynarodowych w dziedzinie ochrony praw autorskich i praw pokrewnych. Państwa członkowskie powinny ułatwiać dostęp do wydarzeń budzących duże zainteresowanie odbiorców poprzez udzielenie dostępu do sygnału nadawcy w rozumieniu niniejszej dyrektywy. Mogą one jednak zdecydować o zastosowaniu innych, równoważnych sposobów w rozumieniu niniejszej dyrektywy. Sposoby takie obejmują między innymi udzielenie dostępu do miejsca tych wydarzeń przed udzieleniem

dostępu do sygnału. Nie powinno to stanowić przeszkody w zawieraniu przez nadawców bardziej szczegółowych umów.

- (41) Należy zapewnić, by dostawcy usług medialnych, którzy wyemitowali na żywo telewizyjne audycje informacyjne, w dalszym ciągu mogli udostępniać je po transmisji na żywo w formie usługi na żądanie i by nie musieli dokonywać zmian w poszczególnych audycjach poprzez usuwanie krótkich fragmentów. Możliwość taka powinna być ograniczona do sytuacji, w której ten sam dostawca usług medialnych udostępnia identyczne audycje telewizyjne w formie usługi na żądanie, a więc nie można z tej możliwości korzystać, by tworzyć nowe rodzaje usług na żądanie oparte na krótkich fragmentach.
- (42) Audiowizualne usługi medialne na żądanie różnią się od usług przekazu telewizyjnego możliwościami wyboru i kontroli, jakie dają użytkownikowi, a także wpływem, jaki wywierają na społeczeństwo⁽²⁾. Uzasadnia to objęcie audiowizualnych usług medialnych na żądanie węższym zakresem regulacji, co oznacza, że powinny one pozostawać w zgodności jedynie z podstawowymi zasadami określonymi w niniejszej dyrektywie.
- (43) Z uwagi na szczególny charakter audiowizualnych usług medialnych, a zwłaszcza ich opiniotwórczy wpływ na ludzi, istotne jest, aby użytkownicy wiedzieli dokładnie, kto odpowiada za treść tych usług. Dlatego ważnym zadaniem państw członkowskich jest dopilnowanie, by użytkownicy mieli nieprzerwanie łatwy i bezpośredni dostęp do informacji na temat dostawcy usługi medialnej. Każde państwo członkowskie samo precyzuje, w jaki sposób można ten cel osiągnąć w praktyce bez uszczerbku dla jakichkolwiek innych właściwych przepisów prawa wspólnotowego.
- (44) Dostępność szkodliwych treści w audiowizualnych usługach medialnych nadal budzi niepokój prawodawców, przedsiębiorstw branżowych i rodziców. Pojawiają się również nowe problemy, związane zwłaszcza z nowymi platformami i nowymi produktami. Dlatego niezbędne jest wprowadzenie przepisów służących ochronie fizycznego, umysłowego i moralnego rozwoju małoletnich oraz ochronie godności ludzkiej we wszystkich audiowizualnych usługach medialnych, w tym także w handlowych przekazach audiowizualnych.
- (45) Należy zachować należyłą równowagę między środkami podejmowanymi w celu ochrony fizycznego, umysłowego i moralnego rozwoju małoletnich i ochrony godności ludzkiej a podstawowym prawem do wolności słowa zawartym w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Celem tych działań, takich jak stosowanie osobistych numerów identyfikacyjnych (kodów PIN), systemów filtrowania lub oznaczania, powinno więc być zapewnienie odpowiedniego poziomu ochrony fizycznego, umysłowego i moralnego rozwoju małoletnich i ochrony godności ludzkiej, zwłaszcza w przypadku audiowizualnych usług medialnych na żądanie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 22.6.2001, str. 10.

⁽²⁾ Sprawa C-89/04, Mediakabel.

- Na znaczenie systemów filtrowania i oznaczania treści zwrócono uwagę już w zaleceniu w sprawie ochrony małoletnich, godności ludzkiej oraz prawa do odpowiedzi, w którym zawarto kilkanaście możliwych rodzajów środków na rzecz małoletnich, takich jak systematyczne dostarczanie użytkownikom, którzy wykupują usługę u dostawcy, skutecznego, podlegającego aktualizacji i prostego w obsłudze systemu filtrowania lub wyposażanie w systemy automatycznego filtrowania usług przeznaczonych dla dzieci.
- (46) Do dostawców usług medialnych, którzy podlegają jurysdykcji państw członkowskich, powinien mieć w każdym przypadku zastosowanie zakaz rozpowszechniania pornografii dziecięcej zgodnie z przepisami decyzji ramowej Rady 2004/68/WSiSW z dnia 22 grudnia 2003 dotyczącej zwalczania seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej ⁽¹⁾.
- (47) Żaden z przepisów wprowadzonych niniejszą dyrektywą dotyczących ochrony fizycznego, umysłowego i moralnego rozwoju małoletnich i ochrony godności ludzkiej nie oznacza konieczności, że realizacja środków podjętych w celu ochrony tych interesów powinna polegać na uprzedniej weryfikacji audiowizualnych usług medialnych przez organy publiczne.
- (48) Audiowizualne usługi medialne na żądanie mogą w przeszłości częściowo zastąpić rozpowszechnianie telewizyjne. W związku z tym należy w miarę możliwości wspierać produkcję i dystrybucję utworów europejskich, a przez to aktywnie przyczyniać się do promowania różnorodności kulturowej. Takie wsparcie dla utworów europejskich mogłoby polegać, przykładowo, na udziale finansowym takich usług w produkcji utworów europejskich i na zakupie praw do nich, zapewnianiu ich minimalnego udziału w katalogu usług wideo na żądanie lub prezentowaniu ich w sposób atrakcyjny w elektronicznym przeglądzie audycji. Ważne jest regularne weryfikowanie stosowania przepisów dotyczących wspierania utworów europejskich przy pomocy audiowizualnych usług medialnych. Również w sprawozdaniach, o których mowa w niniejszej dyrektywie, państwa członkowskie powinny uwzględnić przede wszystkim udział finansowy takich usług w produkcji i zakupie praw do utworów europejskich, udział utworów europejskich w katalogach audiowizualnych usług medialnych oraz faktyczne korzystanie z utworów europejskich oferowanych w ramach tych usług.
- (49) Definiując pojęcie „producenta niezależnego od nadawcy”, o którym mowa w art. 5 dyrektywy 89/552/EWG, państwa członkowskie powinny we właściwy sposób uwzględnić przede wszystkim takie kryteria, jak: kto jest właścicielem firmy producenckiej, ile audycji dostarczanych jest temu samemu nadawcy oraz kto posiada prawa do wtórnego wykorzystania audycji (*secondary rights*).
- (50) Wdrażając przepisy art. 4 dyrektywy 89/552/EWG, państwa członkowskie powinny zachęcać nadawców do przyznania należytego udziału w ofercie programowej koprodukcjom europejskim i europejskim utworom pochodzenia nieeuropejskiego.
- (51) Ważne jest zapewnienie, aby utwory kinematograficzne były emitowane w okresach uzgodnionych pomiędzy posiadaczami praw a dostawcami usług medialnych.
- (52) Dostępność audiowizualnych usług medialnych na żądanie daje konsumentom większe możliwości wyboru. Szczegółowe przepisy dotyczące handlowego przekazu audiowizualnego w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie nie wydają się więc ani uzasadnione, ani sensowne z technicznego punktu widzenia. Niemniej jednak we wszystkich handlowych przekazach audiowizualnych należy przestrzegać nie tylko zasad oznaczania, lecz także podstawowych przepisów jakościowych, tak aby uznane cele polityki publicznej zostały osiągnięte.
- (53) Prawo do odpowiedzi jest właściwym środkiem prawnym w przypadku rozpowszechniania telewizyjnego i może być także stosowane wobec usług elektronicznych. Zalecenie w sprawie ochrony małoletnich, godności ludzkiej oraz prawa do odpowiedzi zawiera odpowiednie wskazówki dotyczące wprowadzania do prawa krajowego lub realizacji w praktyce krajowej środków, tak aby zapewnić dostateczne prawo do odpowiedzi lub równoważne środki prawne w odniesieniu do mediów elektronicznych.
- (54) Jak stwierdziła Komisja w komunikacie wyjaśniającym poświęconym niektórym aspektom przepisów o reklamie zawartych w dyrektywie o telewizji bez granic ⁽²⁾, rozwój nowych technik reklamy i innowacje marketingowe stworzyły nowe skuteczne możliwości zamieszczania audiowizualnych przekazów handlowych w ramach tradycyjnych usług rozpowszechniania, dzięki czemu przekazy te mogą w tych samych warunkach lepiej konkurować z innowacyjnymi usługami na żądanie.
- (55) Rozwój gospodarczy i techniczny daje użytkownikom coraz większy wybór w korzystaniu przez nich z audiowizualnych usług medialnych, a także nakłada na nich większą odpowiedzialność. Aby regulacja pozostała proporcjonalna do celów leżących w interesie publicznym, powinna ona dopuszczać pewien stopień elastyczności w odniesieniu do rozpowszechniania telewizyjnego. Zasada oddzielenia powinna być ograniczona do reklamy telewizyjnej i telesprzedaży, lokowanie produktu powinno być dozwolone pod określonymi warunkami, chyba że państwo członkowskie postanowi inaczej, a niektóre ograniczenia ilościowe powinny zostać zniesione. Lokowanie produktu mające charakter ukryty powinno jednak być zakazane. Zasada oddzielenia nie powinna stanowić przeszkody w korzystaniu z nowych technik reklamy.
- (56) Oprócz praktyk objętych niniejszą dyrektywą, dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia

⁽¹⁾ Dz.U. L 13 z 20.1.2004, str. 44.

⁽²⁾ Dz.U. C 102 z 28.4.2004, str. 2.

11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym⁽¹⁾ ma zastosowanie do nieuczciwych praktyk handlowych, takich jak praktyki wprowadzające w błąd i praktyki agresywne, występujące w audiowizualnych usługach medialnych. Ponadto ponieważ dyrektywa 2003/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, odnoszących się do reklamy i sponsorowania wyrobów tytoniowych⁽²⁾, która zakazuje reklamy papierosów i innych produktów tytoniowych oraz sponsorowania ich prezentacji w mediach drukowanych, usługach społeczeństwa informacyjnego i audycjach radiowych, obowiązuje bez uszczerbku dla dyrektywy 89/552/EWG, w związku ze specyficznym charakterem audiowizualnych usług medialnych, po wejściu w życie niniejszej dyrektywy związek pomiędzy dyrektywą 2003/33/WE i dyrektywą 89/552/EWG powinien pozostać niezmieniony. Art. 88 ust. 1 dyrektywy 2001/83/WE z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi⁽³⁾, który zakazuje reklamy określonych produktów medycznych adresowanej do ogółu społeczeństwa, stosuje się zgodnie z ust. 5 tego artykułu bez uszczerbku dla art. 14 dyrektywy 89/552/EWG. Po wejściu w życie niniejszej dyrektywy związek pomiędzy dyrektywą 2001/83/WE a dyrektywą 89/552/EWG powinien pozostać niezmieniony. Ponadto niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności⁽⁴⁾.

- (57) Biorąc pod uwagę większą możliwość unikania reklamy przez widzów dzięki stosowaniu nowych technologii, takich jak magnetowidy cyfrowe, oraz dzięki większemu wyborowi kanałów, szczegółowe uregulowania odnoszące się do zamieszczania spotów reklamowych mające na celu ochronę widzów przestają mieć uzasadnienie. Niniejsza dyrektywa nie powinna zwiększać dopuszczalnego limitu reklam emitowanych w ciągu godziny, ale powinna pozwalać nadawcom na większą elastyczność w ich zamieszczeniu, o ile nie narusza to nadmiernie integralności audycji.
- (58) Niniejsza dyrektywa ma na celu zachowanie specyficznego charakteru telewizji w Europie, w której reklama najchętniej umieszczana jest pomiędzy audycjami, i dlatego ogranicza możliwość przerywania nią utworów kinematograficznych i filmów wyprodukowanych dla telewizji oraz audycji niektórych innych kategorii nadal wymagających specjalnej ochrony.
- (59) Poprzednio obowiązujący dzienny limit reklamy telewizyjnej był w dużej mierze ograniczeniem teoretycznym. Ważniejszy jest limit godzinowy, ponieważ obowiązuje również w porach największej oglądalności. Dlatego należy znieść limit dzienny, a utrzymać godzinowy limit reklamy telewizyjnej i spotów telesprzedażowych. Ponieważ konsumenci mają większe możliwości wyboru

ograniczenia ilościowe czasu, którym mogą dysponować kanały telesprzedażowe lub reklamowe, wydają się nie mieć już uzasadnienia. Jednak limit spotów reklamy telewizyjnej i spotów telesprzedażowych wynoszący 20 % godziny zegarowej pozostaje w mocy. Pojęcie telewizyjnego spotu reklamowego należy rozumieć jako reklamę telewizyjną w znaczeniu art. 1 lit. i) dyrektywy 89/552/EWG zmienionej niniejszą dyrektywą, trwającą nie dłużej niż 12 minut.

- (60) Niniejsza dyrektywa zakazuje ukrytego handlowego przekazu audiowizualnego, ponieważ ma on negatywny wpływ na konsumentów. Zakaz ukrytego handlowego przekazu audiowizualnego nie powinien dotyczyć przypadków, gdy lokowanie produktu jest dozwolone prawnie w ramach niniejszej dyrektywy — kiedy to widz został odpowiednio poinformowany o zastosowaniu lokowania produktu. Poinformowanie takie może mieć formę zasygnalizowania faktu, że w audycji stosuje się lokowanie produktu, na przykład za pomocą neutralnego symbolu graficznego.
- (61) Lokowanie produktu jest zabiegiem obserwowanym w utworach kinematograficznych i utworach audiowizualnych produkowanych dla telewizji, lecz państwa członkowskie różnie regulują jego stosowanie. W celu zapewnienia równej konkurencji, a przez to zwiększenia konkurencyjności europejskiego sektora mediów, konieczne jest przyjęcie przepisów dotyczących lokowania produktu. Definicja lokowania produktu wprowadzona niniejszą dyrektywą powinna obejmować dowolną formę handlowego przekazu audiowizualnego polegającą na tym, że w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie w audycji przedstawia się produkt, usługę lub ich znak towarowy lub nawiązuje się do nich tak, iż stanowią one element samej audycji. Bezpłatne dostarczanie towarów lub usług, takich jak rekwizyty lub nagrody, należy traktować jako lokowanie produktu jedynie wtedy, gdy dane towary lub usługi mają znaczną wartość. Lokowanie produktu powinno podlegać takim samym przepisom i ograniczeniom jakościowym jak handlowy przekaz audiowizualny. Decydującym kryterium, które pozwala rozróżnić sponsorowanie prezentacji produktu i jego lokowanie, jest to, że w przypadku lokowania produktu odwołanie do danego produktu zostaje wbudowane w akcję audycji, i dlatego w definicji zamieszczonej w art. 1 lit. m) dyrektywy 89/552/EWG zmienionej niniejszą dyrektywą użyto słów „stanowią one element samej audycji”. Natomiast informacje sponsorowane mogą się pojawić w trakcie trwania audycji, ale nie stanowią one elementu jego akcji.
- (62) Lokowanie produktu powinno co do zasady być zakazane. Jednak w przypadku niektórych gatunków audycji właściwe jest dopuszczenie odstępstw wymienionych w wykazie wyjątków. Państwo członkowskie powinno mieć możliwość całkowitego lub częściowego niestosowania tych odstępstw, przykładowo poprzez dopuszczenie lokowania produktu jedynie w audycjach, które nie zostały wyprodukowane wyłącznie w tym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. L 149 z 11.6.2005, str. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 152 z 20.6.2003, str. 16.

⁽³⁾ Dz.U. L 311 z 28.11.2001, str. 67. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1901/2006 (Dz.U. L 378 z 27.12.2006, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 404 z 30.12.2006, str. 9. Wersja sprostowana opublikowana w Dz.U. L 12 z 18.1.2007, str. 3.

- (63) Ponadto powinno zakazać się sponsorowania prezentacji produktu i jego lokowania w przypadkach gdy zabiegi te wpływają na treść audycji w sposób naruszający odpowiedzialność i niezależność redakcyjną dostawcy usług medialnych. Ma to miejsce w przypadku lokowania tematycznego.
- (64) Prawo osób niepełnosprawnych i osób starszych do integracji i uczestnictwa w życiu społecznym i kulturalnym Wspólnoty jest nierozłącznie związane ze świadczeniem dostępnych audiowizualnych usług medialnych. Środki pozwalające na osiągnięcie dostępności powinny obejmować między innymi: język migowy, wyświetlane listy dialogowe, dźwiękowa ścieżka narracyjna oraz prosta w obsłudze nawigacja.
- (65) Zgodnie z obowiązkami nałożonymi na państwa członkowskie przez Traktat, są one odpowiedzialne za wdrożenie i skuteczne stosowanie niniejszej dyrektywy. Mogą one dowolnie wybierać odpowiednie do tego celu instrumenty zgodnie ze swoimi tradycjami prawnymi i posiadanyimi strukturami, a w szczególności zgodnie z charakterem ich niezależnych organów regulacyjnych, tak by móc wykonać swoje zadanie wdrożenia niniejszej dyrektywy w sposób bezstronny i przejrzysty. Ścisłe biorąc, instrumenty wybrane przez państwa członkowskie powinny przyczynić się do upowszechniania pluralizmu mediów.
- (66) Niezbędna jest ścisła współpraca pomiędzy właściwymi organami regulacyjnymi państw członkowskich a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania niniejszej dyrektywy. Równie ważna jest ścisła współpraca pomiędzy państwami członkowskimi oraz pomiędzy ich organami regulacyjnymi szczególnie z uwagi na wpływ, jaki nadawcy mający siedzibę w jednym państwie członkowskim mogą mieć na inne państwo członkowskie. W przypadku gdy prawo krajowe przewiduje udzielanie koncesji i jeżeli sprawa dotyczy więcej niż jednego państwa członkowskiego, wskazane jest, by przed przyznaniem takiej koncesji właściwe organy nawiązały kontakt. Współpraca ta powinna obejmować wszystkie dziedziny, które podlegają koordynacji na mocy dyrektywy 89/552/EWG zmienionej niniejszą dyrektywą, w szczególności jej art. 2, 2a i 3.
- (67) W związku z tym, że cele niniejszej dyrektywy, mianowicie stworzenie obszaru bez granic wewnętrznych na użytek audiowizualnych usług medialnych, przy jednoczesnym zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony celów będących przedmiotem interesu ogólnego, w szczególności ochrony małoletnich i godności ludzkiej, jak również upowszechniania praw osób niepełnosprawnych, nie mogą być osiągnięte w wystarczający sposób przez państwa członkowskie, a ze względu na rozmiary i skutki niniejszej dyrektywy, mogą być osiągnięte w lepszy sposób na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki, zgodnie z zasadą subsydiarności określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tych celów.

- (68) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzania, dla ich własnych celów i w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podawania ich do wiadomości publicznej,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 89/552/WEG wprowadza się następujące zmiany:

- 1) Tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dyrektywa 89/552/EWG Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych)”.

- 2) Art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) »audiowizualna usługa medialna« oznacza:

— usługę w rozumieniu art. 49 i 50 Traktatu, za którą odpowiedzialność redakcyjną ponosi dostawca usług medialnych i której podstawowym celem jest dostarczanie ogółowi odbiorców — poprzez sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE — audycji w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych. Taka audiowizualna usługa medialna jest przekazem telewizyjnym w rozumieniu lit. e) niniejszego artykułu albo audiowizualną usługą medialną na żądanie w rozumieniu lit. g) niniejszego artykułu;

lub

— handlowy przekaz audiowizualny;

- b) »audycja« oznacza ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego, stanowiący odrębną całość w układzie lub katalogu audycji przygotowanym przez dostawcę usług medialnych i mający formę i treść porównywalną z formą i treścią rozpowszechniania telewizyjnego. Przykładami audycji są: filmy pełnometrażowe, transmisje wydarzeń sportowych, seriale komediowe, filmy dokumentalne, audycje dla dzieci oraz filmy i seriale telewizyjne;

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, str. 1.

- c) »odpowiedzialność redakcyjna« oznacza sprawowanie faktycznej kontroli zarówno nad wyborem audycji, jak i nad sposobem ich zestawienia w chronologicznym układzie w przypadku przekazów telewizyjnych lub w katalogu w przypadku audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Odpowiedzialność redakcyjna nie musi oznaczać odpowiedzialności prawnej na podstawie prawa krajowego za dostarczaną treść lub świadczone usługi;
- d) »dostawca usług medialnych« oznacza osobę fizyczną lub prawną, która ponosi odpowiedzialność redakcyjną za wybór audiowizualnej treści audiowizualnej usługi medialnej i decyduje o sposobie zestawienia tej treści;
- e) »rozpowszechnianie telewizyjne« lub »przekaz telewizyjny« (tzn. linearna audiowizualna usługa medialna) oznacza audiowizualną usługę medialną świadczoną przez dostawcę usług medialnych, umożliwiającą równoczesny odbiór audycji na podstawie układu audycji;
- f) »nadawca« oznacza dostawcę usług medialnych mających formę przekazów telewizyjnych;
- g) »audiowizualna usługa medialna na żądanie« (tzn. nielinearna audiowizualna usługa medialna) oznacza audiowizualną usługę medialną świadczoną przez dostawcę usług medialnych, umożliwiającą użytkownikowi odbiór audycji w wybranym przez niego momencie i na jego życzenie w oparciu o katalog audycji przygotowany przez dostawcę usług medialnych;
- h) »handlowy przekaz audiowizualny« oznacza obrazy z dźwiękiem lub bez niego, które mają służyć bezpośrednio lub pośredniemu promowaniu towarów, usług lub wizerunku osoby fizycznej lub prawnej prowadzącej działalność gospodarczą. Obrazy te towarzyszą audycji lub zostają w niej umieszczone w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie lub w celach autopromocji. Formy handlowego przekazu audiowizualnego obejmują między innymi: reklamę telewizyjną, sponsorowanie, telesprzedaż i lokowanie produktu;
- i) »reklama telewizyjna« oznacza wszelkiego rodzaju ogłoszenia związane z działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub działalnością w ramach wolnego zawodu rozpowszechniane przez przedsiębiorstwo publiczne lub prywatne lub osobę fizyczną w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie lub rozpowszechniane przez to przedsiębiorstwo lub tę osobę fizyczną w celach autopromocji w celu promocji odpłatnego dostarczania towarów lub świadczenia usług, w tym nieruchomości, praw i zobowiązań;
- j) »ukryty handlowy przekaz audiowizualny« oznacza prezentowanie w audycjach — za pomocą słów lub obrazów — towarów, usług, firmy, znaku towarowego lub działalności producenta towarów lub usługodawcy, jeżeli prezentacja ta w zamierzeniu dostawcy usług medialnych ma służyć za reklamę i może wprowadzać odbiorców w błąd co do swojego charakteru. Uznaje się, że prezentacja jest zamierzona w szczególności, jeżeli jest dokonywana w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie;
- k) »sponsorowanie« oznacza wszelkiego rodzaju udział, jaki publiczne lub prywatne przedsiębiorstwo lub osoba fizyczna, nieświadczący audiowizualnych usług medialnych ani nieprodukcujący utworów audiowizualnych, miały w sfinansowaniu audiowizualnych usług medialnych lub audycji w celu promowania swojej firmy, swojego znaku towarowego, swojego wizerunku, swojej działalności lub swoich wyrobów;
- l) »telesprzedaż« oznaczają przekaz ofert kierowanych bezpośrednio do odbiorców z zamiarem odpłatnego dostarczania towarów lub świadczenia usług, w tym nieruchomości, praw i zobowiązań;
- m) »lokowanie produktu« oznacza wszelkie formy handlowego przekazu audiowizualnego polegającego na przedstawieniu lub nawiązaniu do produktu, usługi lub ich znaku towarowego w taki sposób, że stanowią one element samej audycji, w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie;
- n) (i) »utwory europejskie« oznaczają:
- utwory pochodzące z państw członkowskich,
 - utwory, które pochodzą z europejskich państw trzecich będących stronami Europejskiej konwencji Rady Europy o telewizji ponadgranicznej i które spełniają warunki określone w ppkt (ii),
 - utwory powstałe w koprodukcji w ramach umów dotyczących sektora audiowizualnego zawartych pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi i spełniające warunki określone w tych umowach.
- Zastosowanie przepisów tiret drugiego i trzeciego zależy od tego, czy w danych państwach trzecich utwory pochodzące z państw członkowskich nie są objęte środkami dyskryminacyjnymi;
- (ii) Utwory, o których mowa w ppkt (i) tiret pierwsze i drugie, są utworami wykonanymi głównie przez autorów i pracowników zamieszkałych przynajmniej w jednym z państw, o których mowa w ppkt (i) tiret pierwsze i drugie, pod warunkiem że spełniają jeden z następujących trzech warunków:
- są wykonane przez co najmniej jednego producenta mającego siedzibę w co najmniej jednym z tych państw, lub
 - są produkowane pod nadzorem i faktyczną kontrolą co najmniej jednego producenta mającego siedzibę w co najmniej jednym z tych państw, lub
 - udział współproducentów z tych państw w łącznych kosztach koprodukcji jest większościowy, a koprodukcja nie jest kontrolowana przez żadnego producenta mającego siedzibę poza tymi państwami;

(iii) Utwory niebędące utworami europejskimi w rozumieniu ppkt (i), ale powstałe w ramach dwustronnych umów o koprodukcji zawartych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi uważane są za utwory europejskie, pod warunkiem że współproducenci ze Wspólnoty mają większościowy udział w łącznych kosztach produkcji i że produkcja ta nie jest kontrolowana przez żadnego producenta mającego siedzibę poza terytorium państw członkowskich.”;

3) Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, by wszystkie audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających jego jurysdykcji pozostawały w zgodzie z zasadami systemu prawa, które mają zastosowanie do audiowizualnych usług medialnych przeznaczonych do odbioru w tym państwie członkowskim.

2. Do celów niniejszej dyrektywy dostawcami usług medialnych podlegającymi jurysdykcji państwa członkowskiego są dostawcy:

a) mający siedzibę w danym państwie członkowskim, zgodnie z ust. 3, lub

b) podlegający przepisom ust. 4.

3. Do celów niniejszej dyrektywy w następujących przypadkach uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w jednym z państw członkowskich:

a) w tym państwie członkowskim znajduje się główne biuro dostawcy usług medialnych i podejmowane są decyzje redakcyjne dotyczące audiowizualnej usługi medialnej;

b) jeżeli główne biuro dostawcy usług medialnych znajduje się w jednym państwie członkowskim, ale decyzje redakcyjne dotyczące audiowizualnej usługi medialnej są podejmowane w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym działa znaczna część pracowników zaangażowanych w świadczenie audiowizualnej usługi medialnej. Jeżeli znaczna część pracowników zaangażowanych w świadczenie audiowizualnej usługi medialnej działa w obu z tych państw członkowskich, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym znajduje się jego główne biuro. Jeżeli w żadnym z tych państw członkowskich nie działa znaczna część pracowników zaangażowanych w świadczenie audiowizualnej usługi medialnej, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym pierwotnie rozpoczął swoją działalność zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego, pod warunkiem że jego związek z gospodarką tego państwa członkowskiego jest faktyczny i trwały;

c) jeżeli główne biuro dostawcy usług medialnych znajduje się w jednym z państw członkowskich, ale decyzje dotyczące audiowizualnej usługi medialnej są podejmowane w państwie trzecim lub odwrotnie, uznaje się, że dostawca ma siedzibę w danym państwie członkowskim,

pod warunkiem że w tym państwie działa znaczna część pracowników zaangażowanych w świadczenie audiowizualnej usługi medialnej.

4. Uznaje się, że dostawcy usług medialnych, do których nie stosuje się przepisów ust. 3, podlegają jurysdykcji państwa członkowskiego, jeżeli:

a) korzystają z naziemno-satelitarnej stacji nadawczej znajdującej się w tym państwie członkowskim;

b) nie korzystają z naziemno-satelitarnej stacji nadawczej znajdującej się w tym państwie członkowskim, ale korzystają z łącza satelitarne należące do tego państwa członkowskiego.

5. Jeżeli zgodnie z ust. 3 i 4 nie można określić, które państwo członkowskie sprawuje jurysdykcję, właściwym państwem członkowskim jest to, w którym dostawca usług medialnych jest ustanowiony w rozumieniu art. 43-48 Traktatu.

6. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do audiowizualnych usług medialnych, które są przeznaczone do odbioru wyłącznie w państwach trzecich i które nie są bezpośrednio odbierane za pomocą standardowych urządzeń konsumenckich w żadnym z państw członkowskich.”.

4) W art. 2a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają na swoim terytorium swobodę odbioru i nie ograniczają retransmisji audiowizualnych usług medialnych z innych państw członkowskich z przyczyn, które wchodzą w zakres dziedzin podlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy.”;

b) w ust. 2 zdanie wprowadzające i lit. a) otrzymują brzmienie:

„2. W odniesieniu do rozpowszechniania telewizyjnego, państwa członkowskie mogą tymczasowo odstąpić od stosowania przepisów ust. 1, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) Przekaz telewizyjny pochodzący z innego państwa członkowskiego stanowi jawne, poważne i groźne naruszenie art. 22 ust. 1 lub 2 lub art. 3b;”;

c) dodaje się ust. 4, 5 i 6 w brzmieniu:

„4. W odniesieniu do audiowizualnych usług medialnych na żądanie, państwa członkowskie mogą podjąć środki w celu odstąpienia od stosowania przepisów ust. 1 w przypadku określonej usługi, o ile spełnione są następujące warunki:

a) środki te są:

(i) niezbędne z jednego z następujących względów:

— porządku publicznego, a zwłaszcza zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania, ścigania i karania, w tym ochrony małoletnich oraz zwalczania wszelkich przypadków nawoływania do nienawiści z powodu rasy, płci, religii czy narodowości oraz przypadków naruszenia godności ludzkiej w stosunku do konkretnych osób,

- ochrony zdrowia publicznego,
- bezpieczeństwa publicznego, w tym ochrony bezpieczeństwa państwa i ze względów obrony kraju,
- ochrony konsumentów, w tym inwestorów;

(ii) podejmowane w stosunku do audiowizualnej usługi medialnej na żądanie naruszającej względy, o których mowa w ppkt (i), lub stanowiącej poważne i groźne ryzyko naruszenia tych względów;

(iii) proporcjonalne do wymienionych względów;

b) przed podjęciem przedmiotowych środków i bez uszczerbku dla postępowania sądowego, w tym postępowania przygotowawczego oraz czynności wykonywanych w ramach śledztwa, państwo członkowskie:

- zwróciło się o podjęcie środków do państwa członkowskiego, którego jurysdykcji podlega usługodawca, a ono ich nie podjęło lub podjęło środki nieodpowiednie,
- zawiadomiło Komisję i państwo członkowskie, którego jurysdykcji podlega usługodawca, o zamiarze podjęcia takich środków.

5. W nagłych przypadkach państwa członkowskie mogą odstąpić od spełnienia warunków określonych w ust. 4 lit. b). W takiej sytuacji należy w jak najkrótszym terminie poinformować o podjętych środkach Komisję i państwo członkowskie, którego jurysdykcji podlega usługodawca, i wskazać przy tym, dlaczego sytuacja została przez państwo członkowskie uznana za nagłą.

6. Bez uszczerbku dla możliwości podjęcia przez państwo członkowskie środków, o których mowa w ust. 4 i 5, Komisja w jak najkrótszym terminie analizuje ich zgodność z prawem wspólnotowym. Jeżeli Komisja dojdzie do wniosku, że środki są niezgodne z prawem wspólnotowym, zwraca się do danego państwa członkowskiego o powstrzymanie się od podjęcia wszelkich zaproponowanych środków lub o zakończenie przedmiotowych środków w trybie pilnym.”.

5) Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. Państwa członkowskie mogą zobowiązać dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do przestrzegania bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów w dziedzinach, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że przepisy takie są zgodne z prawem wspólnotowym.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie:

- a) na mocy ust. 1 skorzystało z prawa do przyjęcia w ogólnym interesie publicznym bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów, oraz
- b) ocenia, że nadawca podlegający jurysdykcji innego państwa członkowskiego dokonuje przekazu telewizyjnego, który w całości lub w przeważającej części jest kierowany na jego terytorium,

może ono kontaktować się z państwem członkowskim sprawującym jurysdykcję w celu osiągnięcia obopólnie zadowalającego rozwiązania wszelkich pojawiających się problemów. Państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję, po otrzymaniu uzasadnionego wniosku od pierwszego z państw członkowskich, występuje do nadawcy o przestrzeganie rzeczonych przepisów przyjętych w interesie publicznym. W terminie dwóch miesięcy państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję informuje pierwsze z państw o efektach uzyskanych w wyniku tego wystąpienia. Każde z tych państw członkowskich może zwrócić się do komitetu kontaktowego ustanowionego na mocy art. 23a o przeanalizowanie sprawy.

3. W przypadku gdy pierwsze z państw członkowskich:

- a) ocenia, że efekty uzyskane w wyniku zastosowania ust. 2 nie są satysfakcjonujące, oraz
- b) ocenia, że dany nadawca ustanowił swoją siedzibę w państwie członkowskim sprawującym jurysdykcję w celu omięcia surowszych przepisów, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, które to przepisy miałyby do niego zastosowanie, gdyby miał siedzibę w pierwszym państwie członkowskim,

może ono przyjąć odpowiednie środki przeciwko takiemu nadawcy.

Środki takie muszą być obiektywnie niezbędne, stosowane w sposób niedyskryminacyjny i proporcjonalne do zamierzonych celów.

4. Państwo członkowskie może podjąć środki, o których mowa w ust. 3, tylko wówczas, gdy spełnione zostały następujące warunki:

- a) powiadomiło ono Komisję i państwo członkowskie, w którym nadawca ma swoją siedzibę, o zamiarze podjęcia takich środków i uzasadniło swoją ocenę, oraz
- b) Komisja stwierdziła, że środki te są zgodne z prawem wspólnotowym, a zwłaszcza że oceny, których dokonało państwo członkowskie przed podjęciem środków wynikających z ust. 2 i 3, są prawidłowe.

5. Komisja podejmuje decyzję w sprawie niezgodności środków z prawem wspólnotowym w terminie trzech miesięcy od otrzymania powiadomienia określonego w ust. 4 lit. a). Jeżeli Komisja podejmie decyzję stwierdzającą niezgodność środków z prawem wspólnotowym, dane państwo członkowskie powstrzymuje się od ich podjęcia.

6. Państwa członkowskie zapewniają w odpowiedni sposób, w ramach swojego ustawodawstwa, by dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji faktycznie przestrzegali przepisów niniejszej dyrektywy.

7. Państwa członkowskie popierają systemy współregulacji lub samoregulacji na szczeblu krajowym w dziedzinach, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, w zakresie dozwolonym przez ich systemy prawne. Systemy te muszą być skonstruowane tak, aby były powszechnie akceptowane przez główne zainteresowane strony w danych państwach członkowskich oraz muszą zapewniać ich skuteczne wykonywanie.

8. O ile niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej, stosuje się dyrektywę 2000/31/WE. W przypadku niezgodności przepisów dyrektywy 2000/31/WE z przepisami niniejszej dyrektywy charakter nadrzędny mają przepisy niniejszej dyrektywy, chyba że stanowi ona inaczej.”.

6) Skreśla się art. 3a.

7) Dodaje się rozdział IIa w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ IIa

Przepisy mające zastosowanie do wszystkich audiowizualnych usług medialnych

Artykuł 3a

Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy audiowizualnych usług medialnych podlegający ich jurysdykcji zapewnili usługobiorcom łatwy, bezpośredni i trwały dostęp przynajmniej do następujących informacji:

- a) firmy dostawcy usług medialnych;
- b) adresu geograficznego, pod którym dostawca usług medialnych ma swoją siedzibę;
- c) danych dotyczących dostawcy usług medialnych, w tym adresu jego poczty elektronicznej lub witryny internetowej, które pozwalają szybko skontaktować się z nim w sposób bezpośredni i skuteczny;
- d) w odpowiednich przypadkach — informacji o właściwych organach regulacyjnych lub nadzorczych.

Artykuł 3b

Państwa członkowskie zapewniają w odpowiedni sposób, by audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji nie zawierały żadnych treści nawołujących do nienawiści ze względu na rasę, płeć, religię lub narodowość.

Artykuł 3c

Państwa członkowskie zachęcają dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do zapewniania, by świadczone przez nich usługi stawały się stopniowo dostępne dla osób z upośledzeniami wzroku lub słuchu.

Artykuł 3d

Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji nie emitowali utworów kinematograficznych poza okresami uzgodnionymi z posiadaczami praw do tych utworów.

Artykuł 3e

1. Państwa członkowskie zapewniają spełnianie przez handlowe przekazy audiowizualne rozpowszechniane przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji następujących wymagań:

- a) handlowe przekazy audiowizualne są łatwo rozpoznawalne. Zakazuje się ukrytych handlowych przekazów audiowizualnych;
- b) handlowe przekazy audiowizualne nie wykorzystują technik podprogowych;

c) handlowe przekazy audiowizualne nie:

- (i) podważają szacunek dla godności ludzkiej;
- (ii) zawierają żadnych treści dyskryminujących ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, narodowość, religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną ani nie promują takiej dyskryminacji;
- (iii) zachęcają do postępowania zagrażającego zdrowiu lub bezpieczeństwu;
- (iv) zachęcają do postępowania poważnie szkodzącego ochronie środowiska;

d) zakazane są wszelkie rodzaje handlowych przekazów audiowizualnych na temat papierosów i innych produktów tytoniowych;

e) handlowe przekazy audiowizualne na temat napojów alkoholowych nie są specjalnie kierowane do małoletnich i nie zachęcają do nieumiarkowanej konsumpcji takich napojów;

f) zakazany jest handlowy przekaz audiowizualny na temat produktów i zabiegów leczniczych dostępnych wyłącznie na receptę w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych.

g) handlowe przekazy audiowizualne nie wyrządzają fizycznej lub moralnej szkody małoletnim. W związku z tym nie mogą bezpośrednio nakłaniać małoletnich do kupna lub najmu produktu lub usługi, wykorzystując ich brak doświadczenia lub łatwowierność, nie mogą bezpośrednio zachęcać małoletnich, by przekonali rodziców lub osoby trzecie do kupna reklamowanych produktów lub usług, nie mogą wykorzystywać szczególnego zaufania, którym małoletni darzą rodziców, nauczycieli lub inne osoby, ani nie mogą bez uzasadnienia pokazywać małoletnich w niebezpiecznych sytuacjach.

2. Państwa członkowskie i Komisja zachęcają dostawców usług audiowizualnych do opracowania sposobów postępowania wobec niestosownych handlowych przekazów audiowizualnych towarzyszących audycjom dla dzieci lub będących elementem tych audycji i stanowiących reklamę artykułów żywnościowych lub napojów, które zawierają składniki odżywcze i substancje o działaniu odżywczym lub fizjologicznym, zwłaszcza takie jak tłuszcze, kwasy tłuszczowe trans, sól/sód i węglowodany, niezalecane w nadmiernych ilościach w codziennej diecie.

Artykuł 3f

1. Sponsorowane audiowizualne usługi medialne lub audycje sponsorowane spełniają następujące wymagania:

- a) ich treść, a w przypadku rozpowszechniania telewizyjnego także ich miejsce w układzie audycji w żadnych okolicznościach nie podlega wpływowi powodującym naruszenie odpowiedzialności i niezależności redakcyjnej dostawcy usług medialnych;

- b) nie zachęcają bezpośrednio do zakupu lub najmu towarów ani usług, zwłaszcza przez specjalne, promocyjne odniesienia do tych towarów lub usług;
- c) widzowie są wyraźnie poinformowani o istnieniu umowy o sponsorowaniu. Audycje sponsorowane są wyraźnie oznaczone za pomocą nazwy, znaku firmowego lub jakiegokolwiek innego symbolu sponsora, takiego jak odniesienie do jego produktu(-ów) lub usługi (usług) lub do ich charakterystycznego znaku, w sposób właściwy dla audycji — na początku, w trakcie ich trwania lub na końcu.
2. Audiowizualne usługi medialne i audycje nie są sponsorowane przez przedsiębiorstwa, których działalność polega na produkcji lub sprzedaży papierosów i innych wyrobów tytoniowych.
3. Audiowizualne usługi medialne lub audycje sponsorowane przez przedsiębiorstwa, których działalność obejmuje produkcję lub sprzedaż produktów i zabiegów leczniczych, mogą promować firmę lub wizerunek przedsiębiorstwa, ale nie promują konkretnych produktów ani zabiegów leczniczych, jeżeli w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych, są one dostępne wyłącznie na receptę.
4. Audycje informacyjne i audycje dotyczące bieżących wydarzeń nie są sponsorowane. Państwa członkowskie mogą zabronić prezentowania firmowego znaku sponsora podczas audycji dla dzieci, audycji dokumentalnych i religijnych.

Artykuł 3g

1. Zakazuje się lokowania produktu.
2. O ile państwo członkowskie nie postanowi inaczej, lokowanie produktu jest dopuszczalne w drodze odstępstwa od ust. 1:
- w utworach kinematograficznych, filmach i serialach wyprodukowanych na użytek audiowizualnych usług medialnych, w audycjach sportowych oraz audycjach rozrywkowych, lub
 - w przypadku gdy nie dochodzi do płatności, ale jedynie do dostarczenia bezpłatnie pewnych towarów lub usług, takich jak rekwizyty i nagrody, po to aby zostały zaprezentowane w audycji.

Odstępstwa przewidziane w tiret pierwszym nie stosuje się do audycji dla dzieci.

Audycje, w których stosuje się lokowanie produktu, spełniają co najmniej wszystkie poniższe wymagania:

- a) ich treść, a w przypadku rozpowszechniania telewizyjnego także ich miejsce w układzie audycji w żadnych okolicznościach nie podlega wpływom powodującym naruszenie odpowiedzialności i niezależności redakcyjnej dostawcy usług medialnych;
- b) nie zachęcają bezpośrednio do zakupu ani najmu towarów ani usług, zwłaszcza przez specjalne, promocyjne odniesienia do tych towarów lub usług;

- c) nie eksponują nadmiernie danego produktu;
- d) widzowie zostają wyraźnie poinformowani o zastosowaniu lokowania produktu. Audycje, w których stosuje się lokowanie produktu, oznacza się odpowiednio na początku, na końcu oraz w momencie wznowienia po przerwie reklamowej, tak aby uniknąć wprowadzenia widzów w błąd.

Na zasadzie wyjątku państwa członkowskie mogą odstąpić od wymogów zawartych w lit. d), o ile dana audycja nie została wyprodukowana przez dostawcę usług medialnych ani przedsiębiorstwo z nim związane ani taka produkcja nie została przez te podmioty zlecona.

3. W żadnym wypadku w audycjach nie stosuje się lokowania produktu, jeżeli produktami tymi są:

- wyroby tytoniowe lub papierosy albo wyroby przedsiębiorstw, których zasadnicza działalność polega na produkcji lub sprzedaży papierosów i innych wyrobów tytoniowych, lub
- konkretne produkty lub zabiegi lecznicze dostępne wyłącznie na receptę w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych.

4. Przepisy ust. 1, 2 i 3 stosuje się tylko do audycji wyprodukowanych po ... (*)."

8) Dodaje się rozdział IIb w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ IIb

Przepisy mające zastosowanie wyłącznie do audiowizualnych usług medialnych na żądanie

Artykuł 3h

Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu zapewnienia, by te audiowizualne usługi medialne na żądanie świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji, które mogą poważnie zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, były udostępniane jedynie w sposób zapewniający, by małoletni w zwykłych okolicznościach nie mogli słuchać ani oglądać przekazów zawartych w takich audiowizualnych usługach medialnych na żądanie.

Artykuł 3i

1. Państwa członkowskie zapewniają, by dzięki audiowizualnym usługom medialnym na żądanie świadczonym przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji promowane były — w granicach możliwości i w stosowny sposób — produkcja utworów europejskich oraz dostęp do nich. Taka promocja mogłaby polegać między innymi na udziale finansowym takich usług w produkcji utworów europejskich i zakupie praw do nich lub udostępnianiu lub eksponowaniu utworów europejskich w katalogu audycji oferowanych w ramach audiowizualnej usługi medialnej na żądanie.

(*) Dwa lata po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

2. Nie później niż ... (*), a następnie co cztery lata, państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania z wdrożenia ust. 1.

3. W oparciu o informacje przekazane przez państwa członkowskie oraz niezależną analizę, Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania ust. 1, uwzględniając przy tym rozwój rynku i technologii oraz cel, którym jest różnorodność kulturowa.”;

9) Dodaje się rozdział IIc w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ IIc

Rozpowszechnianie telewizyjne: przepisy dotyczące praw wyłącznych i krótkich relacji

Artykuł 3j

1. Każde państwo członkowskie może podjąć środki zgodne z prawem wspólnotowym w celu zapewnienia, by nadawcy podlegający jego jurysdykcji, którzy na prawach wyłączności rozpowszechniają wydarzenia uznawane przez to państwo członkowskie za wydarzenia o zasadniczym znaczeniu społecznym, nie rozpowszechniali ich w sposób pozbawiający zasadniczą część odbiorców w tym państwie możliwości oglądania tych wydarzeń w ogólnodostępnej telewizji w przekazie na żywo lub z opóźnieniem. Jeżeli państwo członkowskie podejmuje takie środki, sporządza ono wykaz wytypowanych wydarzeń, krajowych lub nie, które uznaje za wydarzenia o zasadniczym znaczeniu społecznym. Sporządza ten wykaz w jawny i przejrzysty sposób, w odpowiednim czasie. Równocześnie państwo członkowskie określa, czy wydarzenia te powinny być dostępne w pełnym czy częściowym przekazie na żywo lub — jeżeli to konieczne lub wskazane z obiektywnych względów interesu publicznego — czy powinny być dostępne w pełnym czy częściowym przekazie z opóźnieniem.

2. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich środkach podjętych lub planowanych na mocy ust. 1. W terminie trzech miesięcy od otrzymania powiadomienia Komisja sprawdza, czy środki takie są zgodne z prawem wspólnotowym, i powiadamia o nich inne państwa członkowskie. Komisja zasięga opinii komitetu kontaktowego ustanowionego na mocy art. 23a. Niezwłocznie publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* informacje o podjętych środkach, a co najmniej raz w roku — zbiorczy wykaz środków podjętych przez państwa członkowskie.

3. Państwa członkowskie zapewniają w odpowiedni sposób, w ramach swojego ustawodawstwa, by nadawcy podlegający ich jurysdykcji nie wykonywali praw wyłącznych, które nabyli po publikacji niniejszej dyrektywy, w sposób pozbawiający zasadniczą część odbiorców w innym państwie członkowskim możliwości oglądania wydarzeń wytypowanych przez to inne państwo członkowskie zgodnie z ust. 1 i 2; możliwość oglądania tych wydarzeń dotyczy pełnego lub częściowego przekazu na żywo lub — jeżeli to konieczne lub wskazane z obiektywnych względów interesu publicznego — ich pełnego lub częściowego przekazu z opóźnieniem w ogólnodostępnej telewizji, zależnie od decyzji tego innego państwa członkowskiego zgodnie z ust. 1.

(*) Cztery lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3k

1. Państwa członkowskie zapewniają, by każdy nadawca mający siedzibę we Wspólnocie i chcący przygotować krótkie relacje informacyjne miał dostęp — na uczciwych, rozsądnych i niedyskryminacyjnych zasadach — do wydarzeń, które budzą duże zainteresowanie odbiorców i są transmitowane na zasadzie wyłączności przez nadawcę podlegającego ich jurysdykcji.

2. Jeżeli prawa wyłączne do wydarzenia budzącego duże zainteresowanie odbiorców nabył inny nadawca mający siedzibę w tym samym państwie członkowskim co nadawca ubiegający się o dostęp, o dostęp ubiega się u tego nadawcy.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by dostęp taki był zagwarantowany poprzez umożliwienie nadawcom dowolnego wybierania krótkich fragmentów z sygnału nadawcy transmitującego z zastrzeżeniem podania przynajmniej ich źródła, chyba że podanie go jest niemożliwe ze względów praktycznych.

4. Zamiast stosować przepisy ust. 3, państwo członkowskie może ustanowić równoważny system, który dzięki innemu sposobom pozwoli na istnienie dostępu do wydarzeń na uczciwych, rozsądnych i niedyskryminacyjnych zasadach.

5. Krótkie fragmenty są wykorzystywane wyłącznie w ogólnych audycjach informacyjnych a w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie mogą być wykorzystywane jedynie w przypadku gdy ten sam dostawca usług medialnych prezentuje tę samą audycję w późniejszym czasie.

6. Bez uszczerbku dla ust. 1-5, państwa członkowskie zapewniają zgodnie ze swoimi systemami prawa i praktykami prawnymi, by określone zostały sposoby i warunki udostępniania takich krótkich fragmentów, a zwłaszcza wszelkie ustalenia związane z rekompensatą, maksymalny czas trwania krótkich fragmentów oraz ograniczenia czasowe dotyczące ich przekazu. Jeżeli przewiduje się rekompensatę, nie powinno ono przewyższać dodatkowych kosztów poniesionych bezpośrednio w związku z udostępnieniem.”.

10) W art. 4 ust. 1 skreśla się wyrazy „w rozumieniu art. 6.”.

11) Skreśla się art. 6 i 7.

12) Tytuł rozdziału IV otrzymuje brzmienie:

„Reklama telewizyjna i telesprzedaż”.

13) Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Reklama telewizyjna i telesprzedaż muszą być łatwo rozpoznawalne i odróżniające się od materiału redakcyjnego. Bez uszczerbku dla stosowania nowych technik reklamowych, reklama telewizyjna i telesprzedaż muszą być wyraźnie oddzielone od innych części audycji w sposób wizualny lub dźwiękowy, lub przestrzenny.

2. Pojedyncze spoty reklamowe i telesprzedażowe, poza spotami umieszczanymi podczas transmisji wydarzeń sportowych, stanowią wyjątek.”.

14) Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

1. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy reklamy telewizyjne lub telesprzedaż są umieszczone podczas audycji, nie została naruszona integralność audycji — przy uwzględnieniu naturalnych przerw w audycji, czasu trwania audycji i jej charakteru — ani nie zostały naruszone uprawnienia posiadaczy praw do audycji.

2. Emisja filmów wyprodukowanych dla telewizji (z wyłączeniem serii, seriali i filmów dokumentalnych), utworów kinematograficznych i audycji informacyjnych może zostać przerwany reklamą telewizyjną lub telesprzedażą tylko jeden raz w ciągu każdego przewidzianego w układzie audycji okresu nie krótszego niż 30 minut. Przekaz audycji dla dzieci może zostać przerwany reklamą telewizyjną lub telesprzedażą tylko raz w ciągu każdego przewidzianego w układzie audycji okresu nie krótszego niż 30 minut, o ile czas trwania danej audycji — przewidziany w układzie audycji — jest dłuższy niż 30 minut. Nie wolno umieszczać reklamy telewizyjnej ani telesprzedaży podczas transmisji uroczystości religijnych.”

15) Skreśla się art. 12 i 13.

16) Skreśla się art. 14 ust. 1.

17) Skreśla się art. 16 i 17.

18) Art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

1. Czas nadawania telewizyjnych spotów reklamowych i spotów telesprzedażowych nie przekracza 20 % danej godziny zegarowej.

2. Ust. 1 nie stosuje się do ogłoszeń nadawcy w związku z jego własnymi audycjami ani w związku z produktami towarzyszącymi wywodzącymi się bezpośrednio z tych audycji, do ogłoszeń sponsorowanych ani do lokowania produktu.”

19) Art. 18a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18a

Bloki telesprzedaży są wyraźnie oznaczone w sposób wizualny i dźwiękowy i nadawane w sposób nieprzerwany przez co najmniej 15 minut.”

20) Art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się *mutatis mutandis* do kanałów telewizyjnych poświęconych wyłącznie reklamie i telesprzedaży oraz do kanałów telewizyjnych poświęconych wyłącznie autopromocji. Do kanałów tych nie stosuje się rozdziału III, a także art. 11 i 18.”

21) Skreśla się art. 19a.

22) Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

Bez uszczerbku dla art. 3, państwa członkowskie mogą, z należyty uwzględnieniem prawa wspólnotowego, ustanawiać warunki inne niż warunki ustanowione w art. 11 ust. 2 i art. 18 w odniesieniu do przekazów telewizyjnych przeznaczonych do odbioru wyłącznie na terytorium krajowym i które nie mogą być bezpośrednio ani pośrednio odbierane w żadnym z pozostałych państw członkowskich.”

23) Tytuł rozdziału V otrzymuje brzmienie:

„Rozpowszechnianie telewizyjne: ochrona małoletnich”.

24) Skreśla się art. 22a i 22b.

25) Tytuł rozdziału VI otrzymuje brzmienie:

„Rozpowszechnianie telewizyjne: prawo do odpowiedzi”.

26) Art. 23a ust. 2 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) ułatwianie wymiany informacji między państwami członkowskimi a Komisją na temat bieżącego stanu i rozwoju działań regulacyjnych w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych w świetle wspólnotowej polityki audiowizualnej, a także na temat istotnych aspektów rozwoju technicznego;”.

27) Dodaje się rozdział VIb w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ VIb

Współpraca organów regulacyjnych państw członkowskich

Artykuł 23b

Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki — przede wszystkim za pośrednictwem właściwych niezależnych organów regulacyjnych — w celu przekazywania Komisji i sobie nawzajem informacji niezbędnych do stosowania przepisów niniejszej dyrektywy, a w szczególności jej art. 2, 2a i 3.”

28) Skreśla się art. 25 i 25a.

29) Art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

Nie później niż ... (*), a następnie co trzy lata Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy, a w razie potrzeby przedkłada wnioski służące jej dostosowaniu do postępu w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych; bierze przy tym pod uwagę przede wszystkim najnowsze osiągnięcia techniczne, konkurencyjność sektora oraz stopień umiejętności korzystania z mediów w każdym z państw członkowskich.

(*). Cztery lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

W sprawozdaniu tym należy także odnieść się do kwestii reklam telewizyjnych, które towarzyszą audycjom dla dzieci lub stanowią ich element, a zwłaszcza do tego, czy przepisy ilościowe i jakościowe zawarte w niniejszej dyrektywie zapewniły odpowiedni poziom ochrony.”.

Artykuł 2

W rozporządzeniu (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów (Rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów) ⁽¹⁾ wprowadza się następującą zmianę:

— pkt 4 załącznika „Dyrektywy i rozporządzenia objęte art. 3 lit. a)” otrzymuje brzmienie:

„4. Dyrektywa 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ⁽²⁾: art. 3h i 3i oraz art. 10-20. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2007/.../WE ^(*).”

^(*) Dz.U. L ...”.

Artykuł 3

1. Nie później niż ... ^(*) państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób, w jaki dokonuje się takiego odniesienia, określają państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów krajowych przyjmowanych przez nie w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego

...

Przewodniczący

W imieniu Rady

...

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 364 z 9.12.2004, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione dyrektywą 2005/29/WE.

⁽²⁾ Dz.U. L 298 z 17.10.1989, str. 23.

^(*) Dwa lata po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

Komisja przyjęła przedmiotowy wniosek w dniu 13 grudnia 2005 r.

Parlament Europejski przyjął opinię w sprawie wniosku w pierwszym czytaniu — podczas sesji plenarnej w dniach 11-14 grudnia 2006 r.

Komisja przyjęła zmieniony wniosek w dniu 29 marca 2007 r.

W dniu 15 października 2007 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko, zgodnie z art. 251 Traktatu.

W swoich pracach Rada wzięła pod uwagę opinie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno, Społecznego oraz Komitetu Regionów przyjęte odpowiednio w dniu 13 września 2006 r. i 11 października 2006 r.

II. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

Wspólne stanowisko jest wynikiem nieformalnych kontaktów pomiędzy Parlamentem, Komisją a Radą, przewidzianych w pkt 16-18 wspólnej deklaracji w sprawie praktycznych zasad dotyczących stosowania procedury współdecyzji.

Choć wspólne stanowisko w kilku miejscach znacząco różni się od pierwotnego wniosku Komisji — zarówno co do kształtu, jak i co do treści — podstawowe podejście zaproponowane przez Komisję oraz wszystkie najważniejsze elementy zawarte w jej wniosku zostały zachowane. Najważniejsze zmiany przedstawiono w części A i B niniejszego dokumentu.

A. ZMIANY W KSZTAŁCIE AKTU

Komisja zaproponowała nowy, dwustopniowy system regulacji, którego trzonem są przepisy mające zastosowanie do wszystkich audiowizualnych usług medialnych, a dodatkową warstwę stanowią obowiązki mające zastosowanie tylko do rozpowszechniania telewizyjnego. We wspólnym stanowisku utrzymano to podstawowe założenie, ale wprowadzono znaczne zmiany w kształcie aktu (wprowadzono nowe rozdziały i zmieniono kolejność niektórych artykułów), po to by oddzielić przepisy o obowiązkach mających zastosowanie do wszystkich usługodawców od przepisów mających zastosowanie tylko do usług na żądanie, a te z kolei od przepisów mających zastosowanie tylko do rozpowszechniania telewizyjnego. Zmiany te w istotny sposób poprawiły czytelność tekstu i jego przejrzystość prawną.

B. ZMIANY W TREŚCI AKTU

(i) **Zakres zastosowania (art. 1 lit. a)-e), art. 3 ust. 8⁽¹⁾, motywy: 2, 13, 14, 16-25)**

Odnosne poprawki Parlamentu Europejskiego: 2, 15, 16, 18, 213, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 41, 51, 57, 66, 67, 68, 205, 77, 79, 92

We wspólnym stanowisku wyjaśniono, dlaczego zakres zastosowania dyrektywy zaproponowanej przez Komisję został rozszerzony. Uzasadnienie przedstawiono w motywach 16-25. Najistotniejszą zmianą w stosunku do wniosku Komisji jest w tym kontekście wprowadzenie terminu „audycja” oraz zaakcentowanie terminu „odpowiedzialność redakcyjna”. Chciano także, by wspólne stanowisko cechowało się przejrzystością prawną co do powiązań dyrektywy z innymi aktami prawnymi, a zwłaszcza z dyrektywą 2000/31/WE (dyrektywa o handlu elektronicznym).

(¹) Numeracja artykułów odnosi się do dyrektywy 89/552/EWG zmienionej omawianą dyrektywą.

(ii) **Jurysdykcja oraz swobodny przepływ usług (art. 2, 2a i 3, motywy 27-35)**

Odnosne poprawki Parlamentu Europejskiego: 10, 14, 29, 30, 32, 33, 34, 35, 80, 81, 82, 199, 84, 85, 220, 221, 222, 89, 90

We wspólnym stanowisku przychyłono się do podstawowego założenia wniosku Komisji, a mianowicie — że jurysdykcja nadal powinna zależeć od miejsca, w którym ulokowana jest siedziba usługodawcy (zasada kraju pochodzenia), ale że powinien istnieć mechanizm pozwalający rozstrzygnąć przypadki, gdy przekaz telewizyjny jest w całości lub w znacznej części kierowany na terytorium innego państwa członkowskiego niż państwo będące siedzibą nadawcy. We wspólnym stanowisku (art. 3) rozbudowano mechanizm zaproponowany przez Komisję, tzn. wprowadzono fazę pierwszą — fazę współpracy, kiedy to zainteresowane państwa członkowskie poszukują rozwiązań satysfakcjonujących obie strony, a następnie fazę drugą — związaną z omijaniem przepisów, kiedy to w pewnych ściśle określonych przypadkach można zastosować środki wiążące. Wprowadzenie drugiej fazy, w której pod pewnymi warunkami uruchamiana byłaby procedura wspólnotowa, ma służyć skodyfikowaniu w prawodawstwie wtórnym orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości.

Jeżeli chodzi o pokrewną kwestię swobodnego przepływu usług oraz o odstępstwa od tej zasady, w art. 2a wspólnego stanowiska zachowano prawne *status quo*. W przypadku usług na żądanie warunki i procedury odstępstwa (podyktowane pewnymi względami porządku publicznego, w tym koniecznością ochrony osób małoletnich) są identyczne z tymi, które przewiduje dyrektywa o handlu elektronicznym 2000/31/WE.

(iii) **Współregulacja i samoregulacja (art. 3 ust. 7 i motyw 36)**

Odnosne poprawki Parlamentu Europejskiego: 36, 37, 78, 91

We wspólnym stanowisku doceniono ten typ „miękkiego prawa”, nakładając w art. 3 ust. 7 na państwa członkowskie obowiązek propagowania trybu współregulacji lub samoregulacji w takim zakresie, w jakim umożliwiają to ich systemy prawne.

(iv) **Lokowanie produktu (art. 1 lit. m), art. 3g, motywy 60-63)**

Odnosne poprawki Parlamentu Europejskiego: 56, 219, 61, 62, 72, 75, 76, 227, 133

We wspólnym stanowisku wprowadzono zasadę zabraniającą lokowania produktu we wszystkich programach wyprodukowanych po terminie transpozycji przedmiotowej dyrektywy. Dla niektórych rodzajów audycji (filmów, seriali, audycji sportowych i rozrywkowych) przewidziano jednak odstępstwa od tej zasady, obwarowane pewnymi warunkami. Odstępstwa te będą obowiązywać automatycznie, chyba że państwo członkowskie postanowi inaczej. Wprowadzono też dodatkowy wymóg oznaczenia audycji, w której stosuje się lokowanie produktu, także w momencie jej wznowienia po przerwie reklamowej, a w motywie 63 odniesiono się do szczególnego przypadku lokowania tematycznego.

(v) **Inne przepisy dotyczące reklamy, w tym reklamy skierowanej do dzieci (art. 1, lit. h)-l), 3e, 3f, 10, 11, 18, 18a, 19, 20, motywy 26, 52, 54-59)**

Odnosne poprawki Parlamentu Europejskiego: 28, 58, 59, 70, 71, 73, 74, 110, 189, 200, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 225, 226, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 134, 138, 228, 208, 202, 229, 143, 144

We wspólnym stanowisku w dużej mierze zachowano założenie wniosku Komisji, a więc przepisy jakościowe dotyczące audiowizualnego przekazu handlowego, które stanowią trzon nowych regulacji, zastosowano do wszystkich audiowizualnych usług medialnych, a zasady ilościowe, które odnoszą się tylko do rozpowszechniania telewizyjnego, uproszczono i zrationalizowano w porównaniu z zasadami obecnej dyrektywy; celem jest stworzenie takich warunków regulacyjnych, w których niekodowane rozpowszechnianie telewizyjne mogłoby nadal konkurować z kodowanymi kanałami telewizyjnymi.

We wspólnym stanowisku zapewniono dodatkową ochronę dzieci. W art. 3e ust. 2 znalazł się wymóg zachęcania usługodawców przez państwa członkowskie i Komisję do tego, by wypracowali standardy postępowania wobec reklam niezdrównej żywności skierowanych do dzieci, a zawarte w art. 11 ust. 2 zasady ilościowe dotyczące przerywania audycji są w przypadku audycji dla dzieci surowsze.

(vi) **Krótkie relacje informacyjne (art. 3k, motywy 38-40)**

Odnośne poprawki Parlamentu Europejskiego: 21, 218, 223, 224, 207, 97, 98

Komisja zaproponowała przepis mający zapewnić niedyskryminacyjne stosowanie krajowych systemów w celu zagwarantowania nadawcom chcącym przygotować krótkie relacje informacyjne dostępu do wydarzeń budzących duże zainteresowanie odbiorców. Podejście zastosowane we wspólnym stanowisku jest bardziej ambitne, tzn. nakłada na państwa członkowskie obowiązek stworzenia odnośnego systemu, i tym samym ustanawia prawo ogólnowspólnotowe. W tekście wspólnego stanowiska ujednoczono kluczowe aspekty tego prawa, a szczegółowe warunki jego stosowania pozostawiono do opracowania państwu członkowskiemu — zgodnie z zasadą pomocniczości.

(vii) **Organy regulacyjne (art. 23b, motywy 65-66)**

Odnośne poprawki Parlamentu Europejskiego: 13, 63, 147, 148, 149

Wspólne stanowisko jest wyrazem trudnego kompromisu, do którego doszły w tej kwestii Parlament Europejski i Rada. Istota tego kompromisu jest przedstawiona w nowym art. 23b, który mówi o współpracy i przekazywaniu informacji.

(viii) **Ochrona małoletnich (art. 3h, motywy 44-47)**

Odnośne poprawki Parlamentu Europejskiego: 46, 47, 100, 101, 103, 14, 105, 145, 146

We wspólnym stanowisku pozostawiono bez zmian obecne przepisy mające zastosowanie do rozpowszechniania telewizyjnego, natomiast wprowadzono nowy obowiązek w przypadku audiowizualnych medialnych usług na żądanie. Chodzi o obowiązek ochrony małoletnich, który polega na tym, by w zwykłych okolicznościach uniemożliwić małoletnim dostęp do usług mogących poważnie zaszkodzić ich rozwojowi fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu. Przykłady środków, które można zastosować, wskazano w motywach; są to systemy filtrowania i kody PIN. W motywach odwołano się także do zalecenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony małoletnich, godności ludzkiej oraz prawa do odpowiedzi.

(ix) **Utwory europejskie (art. 3i oraz motywy 48-50)**

Odnośne poprawki Parlamentu Europejskiego: 49, 214, 52, 53, 108, 109, 137, 150

We wspólnym stanowisku pozostawiono bez zmian przepisy obecnej dyrektywy mające zastosowanie do rozpowszechniania telewizyjnego, ale w motywie 49 przypomniano treść motywu 31 poprzedniej dyrektywy zmieniającej (97/36/WE), która odwoływała się do „niezależnych producentów”. Jeżeli chodzi o audiowizualne medialne usługi na żądanie, na dostawców tych usług nałożono jednak nowy obowiązek upowszechniania produkcji utworów europejskich i dostępu do nich.

(x) **Dostęp osób niepełnosprawnych do przedmiotowych usług (art. 3c)**

Odnośne poprawki Parlamentu Europejskiego: 43, 65, 135

We wspólnym stanowisku nałożono na państwa członkowskie obowiązek zachęcania usługodawców do tego, by stopniowo ułatwiali dostęp do świadczonych przez siebie usług osobom z upośledzeniami wzroku lub słuchu.

(xi) **Umiejętność korzystania z mediów (art. 26, motyw 37)**

Odnośne poprawki Parlamentu Europejskiego: 5, 8, 39, 45, 54, 93, 150

W motywie 37 podkreślono zasadniczą rolę, jaką odgrywa umiejętność korzystania z mediów, i przypomniano zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r., które zawiera ważne treści odnoszące się do tej umiejętności. Na mocy art. 26 Komisja jest teraz zobowiązana do tego, by w ramach sprawozdań i w momencie podejmowania decyzji o propozycjach przyszłych zmian w dyrektywie zwracać szczególną uwagę na stopień umiejętności korzystania z mediów w państwach członkowskich.

(xii) **Prawo do odpowiedzi (motyw 53)**

Odnośne poprawki Parlamentu Europejskiego: 55, 136

Obecne przepisy odnoszące się do rozpowszechniania telewizyjnego (art. 23) pozostają niezmienione. W motywie 53 wyjaśniono, że prawo do odpowiedzi może być stosowane jako środek prawny także w przypadku usług elektronicznych, i odwołano się do zalecenia w sprawie ochrony małoletnich, godności ludzkiej oraz prawa do odpowiedzi.

III. **WNIOSKI**

We wspólnym stanowisku, które jest wynikiem nieformalnych rozmów między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, zachowano podejście i założenia prawne zaproponowane przez Komisję i służące dostosowaniu regulacji w sektorze audiowizualnym do zmian rynkowych i technologicznych. W znaczący sposób doprecyzowano zakres zastosowania dyrektywy oraz przepisy o jurysdykcji, a także wprowadzono kilka innych ważnych dostosowań, m.in. w takich spornych kwestiach, jak lokowanie produktu, reklama (zwłaszcza reklama skierowana do dzieci), krótkie fragmenty przeznaczone na użytek relacji informacyjnych, organy regulacyjne oraz dostęp osób niepełnosprawnych do przedmiotowych usług.

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) nr 19/2007

przyjęte przez Radę w dniu 8 listopada 2007 r.

w celu przyjęcia dyrektywy 2007/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... r. zmieniającej dyrektywę 97/67/WE w odniesieniu do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty

(2007/C 307 E/02)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2, art. 55 i art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,po zasięgnięciu opinii Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rezolucji z dnia 7 lutego 1994 r. w sprawie rozwoju usług pocztowych Wspólnoty ⁽⁴⁾ Rada określiła, jako jeden z głównych celów polityki pocztowej Wspólnoty, pogodzenie stopniowego, kontrolowanego otwarcia rynku pocztowego na konkurencję z trwałą gwarancją świadczenia usługi powszechnej.
- (2) Dyrektywa 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług ⁽⁵⁾ ustanowiła ramy regulacyjne dla sektora pocztowego na poziomie Wspólnoty, w tym środki gwarantujące powszechną usługę pocztową, jak i wyznaczenie maksymalnych granic usług pocztowych, które państwa członkowskie mogą zastrzec dla swojego(-ich) operatora(-ów) świadczącego(-ych) usługę powszechną z zamiarem utrzymania usługi powszechnej, które to ograniczenia mają być redukowane stopniowo i progresywnie, oraz harmonogram działań związanych z podejmowaniem decyzji o dalszym otwarciu rynku na konkurencję w celu stworzenia rynku wewnętrznego usług pocztowych.
- (3) Artykuł 16 Traktatu podkreśla znaczenie, jakie usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym mają dla wspólnych wartości Unii Europejskiej, a także ich rolę w

promowaniu spójności społecznej i terytorialnej. Stwierdza się w nim, że należy dołożyć starań, by takie usługi były świadczone na podstawie zasad i na warunkach, które pozwolą im wypełniać ich misje.

- (4) Pozytywna rola usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym została podkreślona w specjalnym wydaniu Eurobarometru nr 219 z października 2005 r., w którym podano, że usługi pocztowe są w UE, przy 77 % wskazań respondentów, najbardziej cenionymi przez użytkowników usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym.
- (5) Jako istotny instrument komunikacji i wymiany informacji usługi pocztowe spełniają kluczową rolę w osiągnięciu spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej Unii. Sieci pocztowe mają istotny wymiar terytorialny i społeczny, który umożliwia powszechny dostęp do podstawowych usług lokalnych.
- (6) Środki w dziedzinie usług pocztowych powinny być tak skonstruowane, by zadania Wspólnoty wynikające z art. 2 Traktatu, a mianowicie popieranie w całej Wspólnocie harmonijnego, zrównoważonego i stałego rozwoju działalności gospodarczej, wysokiego poziomu zatrudnienia i ochrony socjalnej, stałego i nieinflacyjnego wzrostu, wysokiego stopnia konkurencyjności i konwergencji dokonań gospodarczych, podwyższania poziomu i jakości życia, spójności gospodarczej i społecznej oraz solidarności między państwami członkowskimi, także zostały zrealizowane jako cele.
- (7) Europejskie rynki pocztowe przeszły w ostatnich latach radykalne zmiany, których siłą napędową był rozwój technologiczny i zwiększona konkurencja wynikająca z deregulacji. W związku z globalizacją niezbędne jest przyjęcie postawy sprzyjającej działaniom i rozwojowi, tak aby zapewnić obywatelom Unii korzyści wypływające z tych zmian.
- (8) W konkluzjach dotyczących śródkresowego przeglądu realizacji strategii lizbońskiej Rada Europejska w dniach 22 i 23 marca 2005 r. potwierdziła znaczenie budowy rynku wewnętrznego jako narzędzia wspierania wzrostu, pozwalającego na tworzenie liczniejszych i lepszych miejsc pracy oraz istotną rolę, jaką w konkurencyjnej i dynamicznej gospodarce mają do odegrania efektywne usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym. Konkluzje te dotyczą także usług pocztowych jako istotnego narzędzia komunikacji, handlu oraz spójności społecznej i terytorialnej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 168 z 20.7.2007, s. 74.⁽²⁾ Dz.U. C 197 z 24.8.2007, s. 37. Opinia wydana w ramach nieobowiązkowych konsultacji.⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lipca 2007 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i wspólne stanowisko Rady z dnia 8 listopada 2007 r. i stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ... (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).⁽⁴⁾ Dz.U. C 48 z 16.2.1994, s. 3.⁽⁵⁾ Dz.U. L 15 z 21.1.1998, s. 14. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, s. 1).

- (9) W swojej rezolucji z dnia 2 lutego 2006 r. w sprawie stosowania dyrektywy pocztowej ⁽¹⁾ Parlament Europejski podkreślił społeczną i gospodarczą wagę efektywnych usług pocztowych oraz ich zasadniczą rolę w ramach strategii lizbońskiej, zaznaczając, że podjęte dotychczas reformy wpłynęły na znaczącą poprawę sytuacji w sektorze pocztowym, a także wzrost jakości, większą efektywność oraz ukierunkowanie na użytkowników. W związku z rozbieżnym niekiedy rozwojem sytuacji w zakresie obowiązków świadczenia usługi powszechnej w państwach członkowskich Parlament Europejski zwrócił się w tej rezolucji do Komisji o skupienie wysiłków przy redagowaniu badania perspektywicznego w szczególności na jakości świadczenia usługi powszechnej i jej przyszłym finansowaniu oraz o zaproponowanie w ramach tego badania definicji, zakresu i odpowiedniego finansowania usługi powszechnej.
- (10) Zgodnie z dyrektywą 97/67/WE przeprowadzono badanie perspektywiczne oceniające w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego wpływ pełnego urzeczywistnienia wewnętrznego rynku pocztowego Wspólnoty w 2009 roku na usługę powszechną. Komisja przeprowadziła również szczegółowy przegląd sektora pocztowego Wspólnoty, w tym poprzez zlecenie badań rozwoju sytuacji w tym sektorze pod względem gospodarczym, społecznym i technologicznym, a ponadto przeprowadziła szerokie konsultacje z zainteresowanymi stronami.
- (11) W badaniu perspektywicznym stwierdzono, że podstawowy cel, jakim jest zagwarantowanie stałego świadczenia usługi powszechnej odpowiadającej normie jakości zdefiniowanej przez państwa członkowskie zgodnie z dyrektywą 97/67/WE, może zostać osiągnięty w całej Wspólnocie do 2009 roku bez potrzeby stosowania zastrzeżonego obszaru.
- (12) Progresywne i stopniowe otwarcie rynków pocztowych na konkurencję dało operatorom świadczącym usługę powszechną wystarczający czas na przeprowadzenie niezbędnych działań modernizacyjnych i restrukturyzacyjnych koniecznych do tego, aby zapewnić ich długoterminową żywotność w nowych warunkach rynkowych oraz pozwoliło państwu członkowskim na dostosowanie systemów regulacyjnych do bardziej otwartego środowiska. Państwa członkowskie mogą ponadto wykorzystać możliwość oferowaną przez okres transpozycji, a także długi czas niezbędny do wprowadzenia rzeczywistej konkurencji, aby odpowiednio do potrzeb kontynuować modernizację i restrukturyzację operatorów świadczących usługę powszechną.
- (13) Badanie perspektywiczne wykazało, że stosowanie zastrzeżonego obszaru nie powinno już być preferowanym rozwiązaniem w zakresie finansowania usługi powszechnej. Ocena ta uwzględnia interes Wspólnoty i jej państw członkowskich związany z urzeczywistnieniem rynku wewnętrznego i jego potencjał w zakresie wzrostu i zatrudnienia, a także zapewnienie wszystkim użytkownikom dostępności efektywnej usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym. Właściwe jest zatem potwierdzenie ostatecznej daty urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych.
- (14) W sektorze pocztowym występuje wiele czynników stymulujących zmiany, zwłaszcza popyt i zmieniające się potrzeby użytkowników, zmiany organizacyjne, automatyzacja i wprowadzanie nowych technologii, upowszechnianie elektronicznych środków komunikacji oraz otwarcie rynku. W celu sprostania konkurencji i nowym wymaganiom konsumentów oraz zapewnienia nowych źródeł finansowania operatorzy świadczący usługi pocztowe mogą różnicować swoje działania, świadcząc usługi elektroniczne dla firm lub inne usługi społeczeństwa informacyjnego.
- (15) Operatorzy świadczący usługi pocztowe, w tym wyznaczeni operatorzy świadczący usługę powszechną, są zachęceni do zwiększania wydajności przez podejmowanie nowych konkurencyjnych wyzwań (jak technologie cyfrowe i komunikacja elektroniczna) różniących się od tradycyjnych usług pocztowych, co samo w sobie przyczyni się do znacznego wzrostu konkurencyjności.
- (16) Pełne otwarcie rynku pomoże zwiększyć ogólne rozmiary rynków pocztowych; przyczyni się ono dodatkowo do utrzymania trwałości i jakości zatrudnienia przez operatorów świadczących usługę powszechną, a także ułatwi tworzenie nowych miejsc pracy przez innych operatorów, nowych uczestników rynku oraz podmioty prowadzące powiązaną działalność gospodarczą. Niniejsza dyrektywa nie narusza kompetencji państw członkowskich w zakresie regulacji warunków zatrudnienia w sektorze usług pocztowych, jednakże regulacje te nie mogą prowadzić do nieuczciwej konkurencji. Przygotowując otwarcie rynku usług pocztowych, należy wziąć pod uwagę kwestie społeczne.
- (17) Samego przemieszczania nie należy uznawać za usługę pocztową. Za przesyłkę z korespondencją można uznać przesyłkę reklamową składającą się wyłącznie z materiałów reklamowych, marketingowych lub promocyjnych i zawierającą identyczny przekaz, poza imieniem i nazwiskiem adresata, adresem i numerem identyfikacyjnym.
- (18) Zwiększona konkurencyjność powinna ponadto umożliwić sektorowi pocztowemu integrację z alternatywnymi metodami komunikacji i pozwolić zwiększać jakość usług świadczonych coraz bardziej wymagającym użytkownikom.
- (19) Sieci pocztowe na obszarach wiejskich, między innymi w górach i regionach wyspiarskich, odgrywają ważną rolę w procesie włączania działalności gospodarczej do narodowej/globalnej gospodarki i w zachowywaniu spójności pod względem społecznym i pod względem zatrudnienia. Ponadto urzędy pocztowe na obszarach wiejskich znajdujące się w regionach oddalonych mogą zapewnić istotną sieć infrastruktury umożliwiającej dostęp do nowych usług komunikacji elektronicznej.
- (20) Rozwój sytuacji na sąsiednich rynkach komunikacyjnych miał zróżnicowany wpływ na różne regiony Wspólnoty, segmenty społeczeństwa i korzystanie z usług pocztowych. Należy utrzymać spójność terytorialną i społeczną, a ze względu na to, że wykorzystując elastyczność zapewnioną przez dyrektywę 97/67/WE, państwa członkowskie mogą dostosowywać poszczególne cechy usług w sposób odpowiadający miejscowym potrzebom, właściwe jest pełne utrzymanie usługi powszechnej oraz powiązanych wymogów w zakresie jakości, określonych

(¹) Dz.U. C 288 E z 25.11.2006, s. 77.

- w dyrektywie 97/67/WE. Należy wyjaśnić, zgodnie z obowiązującymi praktykami, że państwa członkowskie powinny zapewnić przyjmowanie i doręczanie przesyłek tylko w te dni robocze, które zgodnie z krajowym ustawodawstwem nie są dniami świątecznymi. W celu zagwarantowania, że otwarcie rynku w dalszym ciągu będzie przynosić korzyści wszystkim użytkownikom, zwłaszcza konsumentom oraz małym i średnim przedsiębiorstwom, państwa członkowskie powinny monitorować i nadzorować rozwój sytuacji rynkowej. Powinny one przyjmować odpowiednie środki regulacyjne, dostępne na mocy dyrektywy 97/67/WE, gwarantujące, że dostępność usług pocztowych nadal będzie zaspokajać potrzeby użytkowników, w tym, w razie potrzeby, przez zapewnienie minimalnej liczby usług w jednym punkcie dostępu oraz, w szczególności, że punkty dostępu do usług pocztowych są na obszarach wiejskich i oddalonych rozmieszczone z odpowiednią gęstością.
- (21) Usługa powszechna gwarantuje z reguły jedno przyjmowanie i jedno doręczenie do domu lub siedziby każdej osoby fizycznej lub prawnej każdego dnia roboczego, nawet w oddalonych i słabo zaludnionych obszarach.
- (22) Świadczenie usług pocztowych wysokiej jakości przyczynia się istotnie do osiągnięcia spójności społecznej i terytorialnej. Handel elektroniczny stwarza w szczególności dla obszarów oddalonych i słabo zaludnionych nowe możliwości uczestnictwa w życiu gospodarczym, czego istotnym warunkiem jest świadczenie dobrych usług pocztowych.
- (23) Dyrektywa 97/67/WE stanowi, że preferowane jest świadczenie usługi powszechnej przez wyznaczenie operatorów świadczących usługę powszechną. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby usługi powszechne były świadczone na całym terytorium kraju. Większa konkurencja i szerszy wybór oznaczają, że państwa członkowskie powinny dysponować większą elastycznością w zakresie ustalania najbardziej efektywnego i odpowiedniego mechanizmu gwarantującego dostępność usługi powszechnej przy jednoczesnym poszanowaniu zasad obiektywności, przejrzystości, niedyskryminacji, proporcjonalności oraz minimalizacji zakłóceń na rynku, co jest niezbędne do zapewnienia swobodnego świadczenia usług pocztowych na rynku wewnętrznym. Państwa członkowskie mogą zastosować jedno z następujących rozwiązań lub ich kombinację: zapewnienie usługi powszechnej przez siły rynku, wyznaczenie jednego lub kilku przedsiębiorstw świadczących różne elementy usługi powszechnej lub świadczących tę usługę na różnych częściach terytorium oraz ogłaszanie zamówień publicznych na usługi.
- Jeżeli państwo członkowskie decyduje się na wyznaczenie jednego lub kilku przedsiębiorstw w celu świadczenia usługi powszechnej lub różnych składników takiej usługi, należy zagwarantować, że wymogi dotyczące jakości takiej usługi zostaną nałożone w sposób przejrzysty i proporcjonalny na operatorów świadczących usługę powszechną. Jeżeli państwo członkowskie wyznaczy więcej niż jedno przedsiębiorstwo, powinno zapewnić brak nakładania się obowiązków świadczenia usługi powszechnej.
- (24) Ważne jest, aby użytkownicy byli w pełni informowani o świadczonych usługach powszechnych oraz aby operatorzy świadczący usługi pocztowe byli informowani o prawach i obowiązkach operatora(-ów) świadczącego(-ych) usługę powszechną. Państwa członkowskie powinny zapewnić pełne informowanie użytkowników o cechach i dostępności poszczególnych świadczonych usług. Państwa członkowskie powinny zapewnić dostępność wszelkich takich informacji. Jest jednakże właściwe, w zgodzie z zasadą zwiększonej elastyczności w stosunku do państw członkowskich w zakresie zapewniania świadczenia usługi powszechnej sposobami innymi niż wyznaczenie operatora(-ów) świadczącego(-ych) usługę powszechną, aby państwa członkowskie dysponowały elastycznością w zakresie decydowania, jak udostępnić społeczeństwu informacje o usłudze powszechnej.
- (25) W świetle przeprowadzonych badań i w celu uwolnienia pełnego potencjału rynku wewnętrznego usług pocztowych właściwe jest zaprzestanie stosowania zastrzeżonego obszaru i szczególnych praw jako sposobów zapewnienia finansowania usługi powszechnej.
- (26) W przypadku niektórych państw członkowskich konieczne może być nadal zewnętrzne finansowanie pozostałych kosztów netto usługi powszechnej. Należy zatem wyraźnie sprecyzować dostępne możliwości w celu zapewnienia finansowania usługi powszechnej w stopniu, w jakim jest to potrzebne i odpowiednio uzasadnione, przy jednoczesnym pozostawieniu państwom członkowskim wyboru stosowanych mechanizmów finansowania. Możliwości te obejmują wykorzystanie procedur zamówień publicznych, w tym dialogu konkurencyjnego lub procedur negocjacyjnych z publikacją lub bez publikacji ogłoszenia o zamówieniu, przewidzianych w dyrektywach o zamówieniach publicznych oraz jeżeli obowiązki związane ze świadczeniem usługi powszechnej pociągają za sobą koszty netto usługi powszechnej i stanowią nieuzasadnione obciążenie dla wyznaczonego operatora świadczącego usługę powszechną, rekompensatę ze środków publicznych oraz przejrzyste dzielenie kosztów między operatorów lub użytkowników poprzez wnoszenie składki na rzecz funduszu kompensacyjnego. Państwa członkowskie mogą stosować inne sposoby finansowania, na jakie zezwala prawo wspólnotowe, takie jak podjęcie, w razie konieczności, decyzji o przeznaczeniu całości lub części zysków pochodzących z innych rodzajów działalności operatora(-ów) świadczącego(-ych) usługę powszechną poza zakresem usługi powszechnej na finansowanie kosztów netto usługi powszechnej, jeżeli jest to zgodne z Traktatem. Bez uszczerbku dla spoczywającego na państwach członkowskich obowiązku poszanowania postanowień Traktatu odnoszących się do pomocy państwa, w tym obowiązujących w tym kontekście szczegółowych wymogów dotyczących powiadamiania, państwa członkowskie mogą informować Komisję o mechanizmach finansowania wykorzystywanych do pokrycia jakichkolwiek kosztów netto usługi powszechnej, co powinno być odzwierciedlone w sprawozdaniu ze stosowania dyrektywy 97/67/WE, które Komisja ma przedstawiać regularnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (27) Operatorzy świadczący usługi pocztowe mogą być zobowiązani do wnoszenia wkładu na rzecz finansowania usługi powszechnej, jeśli przepisy przewidują fundusz kompensacyjny. W celu ustalenia, od których przedsiębiorstw można wymagać wnoszenia wkładu na rzecz funduszu kompensacyjnego, państwa członkowskie powinny rozważyć, czy usługi świadczone przez takie przedsiębiorstwa mogą być z punktu widzenia użytkownika uważane za usługi wchodzące w zakres usługi

- powszechnej w związku z tym, że są one wymienne w wystarczającym stopniu z usługą powszechną przy uwzględnieniu charakterystyki takich usług, w tym czynników wartości dodanej, jak również przeznaczenia i cen. Usługi te nie muszą koniecznie obejmować wszystkich cech usługi powszechnej, takich jak codzienne doręczanie lub zasięg ogólnokrajowy.
- (28) W celu stosowania zasady proporcjonalności przy określaniu udziału przedsiębiorstw w kosztach świadczenia usługi powszechnej w państwie członkowskim, państwa członkowskie powinny stosować przejrzyste i niedyskryminujące kryteria, takie jak udział tych przedsiębiorstw w działalności wchodzącej w zakres świadczenia usługi powszechnej w danym państwie członkowskim. Państwa członkowskie mogą wymagać od operatorów, których dotyczy obowiązek wnoszenia wkładu do funduszu kompensacyjnego, aby zastosowali odpowiednią rozdzielność księgową, tak aby zapewnić funkcjonowanie funduszu.
- (29) Zasady przejrzystości, niedyskryminacji i proporcjonalności zawarte obecnie w dyrektywie 97/67/WE powinny nadal mieć zastosowanie do wszelkich mechanizmów finansowania i wszelkie decyzje w tym obszarze powinny być oparte na przejrzystych, obiektywnych i weryfikowalnych kryteriach. W szczególności koszt netto świadczenia usługi powszechnej obliczany jest, pod nadzorem krajowego organu regulacyjnego, jako różnica między kosztami netto ponoszonymi przez wyznaczonego operatora świadczącego usługę powszechną objętego obowiązkiem świadczenia tej usługi a kosztami w przypadku, gdy operator nie jest objęty tym obowiązkiem. Wyczerzenie to uwzględnia wszystkie inne istotne elementy, w tym wszelkie korzyści rynkowe dla operatora świadczącego usługi pocztowe wyznaczonego do świadczenia usługi powszechnej, prawo do rozsądnego zysku i zachęty do zwiększania efektywności pod względem kosztów.
- (30) W przypadku, gdy państwa członkowskie podejmą decyzję o publicznym udostępnieniu na ich terytorium dodatkowych lub komplementarnych usług, z wyjątkiem usług związanych z obowiązkiem świadczenia usług powszechnych, zgodnie z definicją w niniejszej dyrektywie, takich jak doręczanie emerytur i rent oraz przekazów pocztowych na obszarach wiejskich, usługi te nie powinny podlegać żadnym mechanizmom kompensacyjnym wymagającym wkładu od konkretnych przedsiębiorstw. W stosownych przypadkach państwa członkowskie mogą przyznać środki finansowe na takie dodatkowe lub komplementarne usługi zgodnie z zawartymi w Traktacie przepisami odnoszącymi się do pomocy państwa. Poza przypadkiem operatora(-ów) świadczącego(-ych) usługę powszechną wydawanie zezwoleń nie może zależeć od obowiązku świadczenia takich dodatkowych usług.
- (31) Tym państwom członkowskim, które przystąpiły do Unii po wejściu w życie dyrektywy 2002/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. zmieniająca dyrektywę 97/67/WE w zakresie dalszego otwarcia na konkurencję wspólnotowych usług pocztowych⁽¹⁾ i mogły napotkać szczególnie trudności ze sprawnym dostosowaniem swoich rynków pocztowych z uwagi na to, że dołączyły do procesu reformy pocztowej w późniejszym okresie, oraz niektórym państwom człon-
- kowskim o niskiej liczbie ludności i zajmującym niewielki obszar geograficzny, których usługi pocztowe mają szczególne cechy, lub też o wyjątkowo trudnej topografii, charakteryzującym się ogromną liczbą wysp, należy umożliwić przełożenie na późniejszy termin, w ograniczonym okresie, daty wdrożenia niniejszej dyrektywy, tak aby utrzymać usługi zastrzeżone dla operatorów świadczących usługę powszechną, pod warunkiem zawiadomienia o tym Komisji. Uwzględniając ten szczególny charakter takiej możliwości, należy również dać tym państwom członkowskim, które całkowicie otworzyły swoje rynki, możliwość nieudzielania monopolom funkcjonującym w innych państwach członkowskich zezwolenia na prowadzenie działalności na ich terytorium — w tym ograniczonym okresie i w odniesieniu do ograniczonej liczby usług.
- (32) Komisja powinna udzielać państwom członkowskim pomocy w odniesieniu do różnych aspektów wdrażania niniejszej dyrektywy, w tym w odniesieniu do obliczania wszelkich kosztów netto. Ponadto współpraca między krajowymi organami regulacyjnymi nad dalszym rozwojem wzorców odniesienia i wskazówek w tej dziedzinie powinna przyczynić się do zharmonizowanego stosowania niniejszej dyrektywy.
- (33) Państwa członkowskie powinny mieć prawo do stosowania zezwoleń ogólnych i koncesji indywidualnych, gdy jest to uzasadnione i proporcjonalne do założonego celu. Niemniej jednak, jak wynika z trzeciego sprawozdania dotyczącego stosowania dyrektywy 97/67/WE, niezbędna wydaje się dalsza harmonizacja wprowadzanych warunków, która pozwoli na ograniczenie nieuzasadnionych barier w świadczeniu usług na rynku wewnętrznym. W tym kontekście państwa członkowskie mogą na przykład pozwolić operatorom świadczącym usługi pocztowe na wybór między obowiązkiem świadczenia usługi a udzielaniem wkładu finansowego na rzecz kosztów tej usługi świadczonej przez innego operatora, ale nie powinny mieć już prawa do równoczesnego wymagania wnoszenia składki na rzecz mechanizmu współdzielenia oraz obowiązku świadczenia usługi powszechnej lub zobowiązań dotyczących jakości, jeżeli oba te środki mają służyć temu samemu celowi. Należy również wyjaśnić, że niektóre przepisy dotyczące zezwoleń ogólnych i koncesjonowania nie powinny mieć zastosowania do wyznaczonych operatorów świadczących usługę powszechną.
- (34) W środowisku, w którym kilka przedsiębiorstw pocztowych świadczy usługi mieszczące się w zakresie usługi powszechnej, właściwe jest wymaganie od wszystkich państw członkowskich oceny, czy niektóre elementy infrastruktury pocztowej lub niektóre usługi zasadniczo świadczone przez operatorów świadczących usługę powszechną powinny zostać udostępnione innym operatorom świadczącym podobne usługi w celu promowania rzeczywistej konkurencji lub ochrony wszystkich użytkowników przez zagwarantowanie ogólnej jakości usług pocztowych. W przypadku istnienia kilku operatorów posiadających regionalne sieci usług pocztowych i świadczących usługę powszechną państwa członkowskie powinny również ocenić i, w razie potrzeby, zapewnić ich interoperacyjność, aby zapobiec utrudnieniom w szybkim przemieszczaniu przesyłek pocztowych.

(¹) Dz.U. L 176 z 5.7.2002, str. 21.

- Ponieważ sytuacja prawna i rynkowa takich elementów lub usług w państwach członkowskich jest zróżnicowana wśród państw członkowskich, właściwe jest wymaganie od państw członkowskich jedynie podjęcia przemyślanej decyzji dotyczącej zapotrzebowania, zakresu i wyboru instrumentu regulacyjnego, w tym, w razie potrzeby, współdzielenia kosztów. Przepis ten powinien pozostawać bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do przyjmowania środków zapewnających dostęp do sieci pocztowej na warunkach przejrzystości i niedyskryminacji.
- (35) Państwa członkowskie powinny dopilnować, aby podczas przetwarzania danych osobowych na mocy dyrektywy 97/67/WE operatorzy świadczący usługi pocztowe stosowali wspólnotowe i krajowe przepisy dotyczące ochrony danych osobowych, w szczególności przepisy ustanowione dyrektywą 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽¹⁾.
- (36) Przepisy niniejszej dyrektywy nie powinny stanowić uszczerbku dla przepisów krajowych określających warunki wyłączenia w celu zorganizowania świadczenia usługi powszechnej.
- (37) Ze względu na znaczenie usług pocztowych dla osób niewidomych i niedowidzących właściwe jest potwierdzenie, że proces otwierania rynku nie powinien spowodować przerwania stałego świadczenia przez operatora (-ów) świadczącego(-ych) usługę powszechną niektórym bezpłatnych usług dla osób niewidomych i niedowidzących, wprowadzonego przez państwa członkowskie zgodnie z odnośnymi zobowiązaniami międzynarodowymi.
- (38) Zarówno ze względu na równowagę finansową usługi powszechnej, jak i na ograniczanie zakłóceń na rynku, w całkowicie konkurencyjnym środowisku ważne jest, aby od zasady, że ceny odzwierciedlają normalne warunki i koszty komercyjne, odstępowano jedynie w celu ochrony interesu publicznego. Cel ten powinien zostać osiągnięty poprzez zezwalanie państwom członkowskim na dalsze utrzymywanie jednolitych taryf dla przesyłek objętych taryfą jednoskładnikową — usługi, z której konsumenci, w tym małe i średnie przedsiębiorstwa, korzystają najczęściej. Państwa członkowskie mogą również utrzymać jednolite taryfy dla niektórych innych przesyłek, takich jak np. gazety i książki, w celu ochrony ogólnego interesu publicznego, jak np. dostęp do kultury, zapewnianie uczestnictwa w społeczeństwie demokratycznym (wolność prasy), spójność regionalna i społeczna.
- (39) W celu świadczenia usług dla wszystkich użytkowników, w tym podmiotów gospodarczych, podmiotów wysyłających przesyłki masowe lub firm zbierających pocztę od różnych użytkowników, operatorzy świadczący usługę powszechną mogą korzystać z większej elastyczności cenowej, zgodnie z zasadą odzwierciedlania kosztów. W taryfach należy uwzględnić nieponiesione koszty w porównaniu do ceny zwykłej usługi obejmującej pełen zakres oferowanych świadczeń, jak przyjmowanie, sortowanie, przemieszczanie i doręczanie pojedynczych przesyłek pocztowych.
- (40) Ze względu na specyfikę krajową związaną z regulacją warunków, w których wyznaczony operator świadczący usługę powszechną musi działać w całkowicie konkurencyjnym środowisku, właściwe jest pozostawienie państwom członkowskim swobody decyzji, w kwestii jak najlepiej monitorować subsydiowanie skrośne.
- (41) Z uwagi na przejście do całkowicie konkurencyjnego rynku oraz w celu uniknięcia negatywnego wpływu subsydiowania skrośnego na konkurencję właściwe jest wymaganie od państw członkowskich, aby utrzymały wobec operatorów świadczących usługę powszechną obowiązek prowadzenia odrębnych i przejrzystych rachunków, z zastrzeżeniem niezbędnych modyfikacji.
- Dzięki temu obowiązkowi krajowe organy regulacyjne, organy ds. konkurencji i Komisja powinny dysponować informacjami niezbędnymi do podejmowania decyzji dotyczących usługi powszechnej oraz do monitorowania sprawiedliwych warunków rynkowych do czasu zaistnienia rzeczywistej konkurencji. Współpraca między krajowymi organami regulacyjnymi nad dalszym rozwojem wzorców odniesienia i wytycznych w tej dziedzinie powinna przyczynić się do zharmonizowanego stosowania tych zasad.
- Dzięki prowadzeniu oddzielnych i przejrzystych rachunków państwa członkowskie i ich krajowe organy regulacyjne powinny uzyskać szczegółowe informacje dotyczące rachunkowości wystarczające do tego, aby:
- przyjąć decyzje dotyczące usługi powszechnej;
 - móc je wykorzystać podczas określania, czy nałożone obowiązki świadczenia usługi powszechnej pociągają za sobą koszty netto i stanowią nieuzasadnione obciążenie finansowe dla operatorów świadczących usługę powszechną;
 - zapewnić spełnianie przez taryfy stosowane wobec usługi powszechnej zasad taryfowych określonych w niniejszej dyrektywie;
 - zapewnić zgodność z zasadami dotyczącymi kosztów końcowych określonymi w niniejszej dyrektywie; oraz
 - monitorować uczciwe warunki rynkowe do czasu zaistnienia rzeczywistej konkurencji.
- (42) Zgodnie z zasadami obowiązującymi w innych obszarach usług i w celu wzmocnienia ochrony konsumenta właściwe jest rozszerzenie zastosowania minimalnych zasad dotyczących procedur reklamacyjnych poza operatorów świadczących usługę powszechną. W celu zwiększenia efektywności procedur rozpatrywania reklamacji właściwe jest zachęcanie do stosowania procedur ugody pozasądowej, określonych w zaleceniu Komisji 98/257/WE z dnia 30 marca 1998 r. w sprawie zasad mających zastosowanie do organów odpowiedzialnych za pozasądowe rozstrzygnięcie sporów konsumenckich ⁽²⁾ oraz w zaleceniu Komisji 2001/310/WE z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie zasad mających zastosowanie do organów pozasądowych zaangażowanych w polubowne rozstrzygnięcie

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

⁽²⁾ Dz.U. L 115 z 17.4.1998, s. 31.

sporów konsumenckich⁽¹⁾. Interesom konsumentów służyłaby także zwiększona interoperacyjność między operatorami, wynikająca z dostępu do niektórych elementów infrastruktury i usług, a także wymóg współpracy krajowych organów regulacyjnych z jednostkami zajmującymi się ochroną konsumenta.

W celu ochrony interesów użytkowników w przypadku zaginięcia, ubytku zawartości lub uszkodzenia przesyłek państwa członkowskie powinny wprowadzić, w uzasadnionych przypadkach, system zwrotu kosztów lub rekompensaty.

- (43) Dyrektywa 97/67/WE przewiduje określone środki przyjmowane zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽²⁾.
- (44) Decyzja 1999/468/WE została zmieniona decyzją 2006/512/WE, która wprowadziła procedurę regulacyjną połączoną z kontrolą dla przyjmowania środków o zasięgu ogólnym mających na celu zmianę innych niż istotne elementów aktu podstawowego przyjętego zgodnie z art. 251 Traktatu, między innymi poprzez usuwanie niektórych takich elementów lub uzupełnienie aktu elementami innymi niż istotne.
- (45) Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania środków, w szczególności dotyczących przyszłych dostosowań norm w zakresie jakości usług do postępów technicznych lub rozwoju rynku, jak również do znormalizowanych warunków niezależnego monitoringu osiągniętych norm jakości prowadzonego przez zewnętrzne jednostki. Ponieważ środki te mają zakres ogólny i są przeznaczone do zmiany innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy i do jej uzupełnienia poprzez dodanie nowych innych niż istotne elementów, powinny one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (46) Komitet wspomagający Komisję zgodnie z dyrektywą 97/67/WE powinien śledzić ewolucję w świadczeniu usługi powszechnej w państwach członkowskich.
- (47) Krajowe organy regulacyjne prawdopodobnie nadal odgrywać będą zasadniczą rolę, w szczególności w tych państwach członkowskich, w których przejście do rynku konkurencyjnego nie jest jeszcze zakończone. Zgodnie z zasadą rozdziału funkcji regulacyjnych i operacyjnych państwa członkowskie powinny zapewnić niezależność krajowych organów regulacyjnych, zapewniając w ten sposób bezstronność ich decyzji. Ten wymóg niezależności pozostaje bez uszczerbku dla niezależności instytucjonalnej i zobowiązań konstytucyjnych państw członkowskich oraz dla ustanowionej w art. 295 Traktatu zasady neutralności w odniesieniu do obowiązujących w państwach członkowskich przepisów dotyczących systemu własności. Krajowym organom regulacyjnym

należy zapewnić wszelkie zasoby obejmujące personel, wiedzę fachową i środki finansowe niezbędne do realizacji ich zadań.

- (48) Ze względu na częste zaangażowanie różnych jednostek krajowych w sprawowanie funkcji regulacyjnych właściwe jest wprowadzenie przejrzystości w podziale zadań i wymaganie współpracy od odpowiednich jednostek odpowiedzialnych za regulację sektora, stosowanie zasad konkurencji i zajmowanie się zagadnieniami konsumenckimi, tak aby zapewnić efektywną realizację ich zadań.
- (49) Strona, której dotyczy decyzja krajowego organu regulacyjnego, powinna mieć prawo odwołania się do jednostki niezależnej od tego organu. Jednostką taką może być sąd. Taka procedura odwoławcza pozostaje bez uszczerbku dla podziału kompetencji w krajowych systemach sądownictwa oraz dla praw osób prawnych i fizycznych wynikających z prawa krajowego. Do czasu zakończenia tych procedur zachodzi potrzeba zapewnienia tymczasowego obowiązywania decyzji krajowych organów regulacyjnych w celu zagwarantowania bezpieczeństwa prawnego i rynkowego.
- (50) Krajowe organy regulacyjne, realizując swoje zadania wynikające z dyrektywy 97/67/WE, powinny w razie potrzeby współpracować z innymi jednostkami regulacyjnymi państw członkowskich oraz z Komisją. Wspierałoby to rozwój wewnętrznego rynku usług pocztowych oraz pomogłoby zapewnić we wszystkich państwach członkowskich jednolite stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy, zwłaszcza w obszarach, w których prawo krajowe wdrażające prawo wspólnotowe daje krajowym organom regulacyjnym znaczną swobodę decydowania o zastosowaniu odnośnych zasad. Taka współpraca mogłaby się odbywać między innymi w ramach komitetu wspomagającego Komisję zgodnie z niniejszą dyrektywą lub grupy zrzeszającej europejskich regulatorów. Państwa członkowskie powinny zdecydować, które jednostki są krajowymi organami regulacyjnymi do celów niniejszej dyrektywy.
- (51) Aby efektywnie realizować swoje zadania, krajowe organy regulacyjne muszą gromadzić informacje od uczestników rynku. Wnioski o udzielenie informacji powinny być proporcjonalne i nie powinny nakładać na przedsiębiorstwa nieuzasadnionych obciążeń. Konieczne może być także gromadzenie takich informacji przez Komisję, tak aby mogła ona wypełniać swoje zobowiązania wynikające z prawa wspólnotowego. Odbiorca informacji powinien zapewnić ich poufność zgodnie z obowiązującymi przepisami.
- (52) W celu informowania Parlamentu Europejskiego i Rady o rozwoju wewnętrznego rynku usług pocztowych Komisja powinna regularnie przedstawiać tym instytucjom sprawozdania dotyczące stosowania dyrektywy 97/67/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 109 z 19.4.2001, s. 56.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, s. 11).

- (53) Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na prawo pracy, tzn. na jakiegokolwiek przepisy prawne lub postanowienia umowne dotyczące warunków zatrudnienia, warunków pracy, w tym bezpieczeństwa i zdrowia w pracy oraz stosunków między pracodawcami a pracownikami, które państwa członkowskie stosują zgodnie z prawem krajowym dostosowanym do prawa wspólnotowego. Niniejsza dyrektywa nie ma również wpływu na ustawodawstwo państw członkowskich dotyczące zabezpieczenia społecznego. W stosownych przypadkach państwa członkowskie mogą w swoich procedurach dotyczących zezwolenia uwzględnić warunki pracy przy zachowaniu zasad przejrzystości i proporcjonalności.
- (54) Państwa członkowskie powinny zapewnić utworzenie wystarczającej liczby punktów dostępu uwzględniających potrzeby użytkowników na obszarach wiejskich oraz słabo zaludnionych. Państwa członkowskie powinny zapewnić odpowiednią gęstość rozmieszczenia punktów dostępu na tych obszarach w celu spełnienia obowiązku świadczenia usługi powszechnej.
- (55) W celu utrzymania ram regulacji sektora pocztowego należy skreślić datę wygaśnięcia dyrektywy 97/67/WE. Przepisy, których nie zmieniono na mocy niniejszej dyrektywy, wciąż obowiązują. Usługi, które państwa członkowskie wciąż mogą traktować jako zastrzeżone w okresie wdrażania, są wyszczególnione w dyrektywie 97/67/WE.
- (56) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie utworzenie rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty, zagwarantowanie równego poziomu usług powszechnych wszystkim użytkownikom oraz ustanowienie zharmonizowanych zasad regulacji usług pocztowych, nie mogą w wystarczającym zakresie zostać osiągnięte przez państwa członkowskie i ponieważ cele te można, ze względu na rozmiary i skutki działania, lepiej osiągnąć na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości, określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną we wspomnianym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (57) Dyrektywa 97/67/WE powinna zatem zostać odpowiednio zmieniona.
- (58) Niniejsza dyrektywa jest zgodna z innymi instrumentami wspólnotowymi dotyczącymi usług. W przypadku zaistnienia sprzeczności między przepisem niniejszej dyrektywy a przepisami innego instrumentu wspólnotowego, w szczególności dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie usług na rynku wewnętrznym⁽¹⁾, przepis niniejszej dyrektywy będzie miał pierwszeństwo i będzie w pełni stosowany w odniesieniu do sektora pocztowego.
- (59) Niniejsza dyrektywa nie narusza stosowania zawartych w Traktacie zasad konkurencji i swobody świadczenia usług. W zakresie, w jakim mechanizmy finansowania usług powszechnych wiążą się z pomocą udzielaną przez państwo członkowskie lub pochodzącą z zasobów pomoc-

wych państwa w jakiegokolwiek formie w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu, niniejsza dyrektywa nie narusza zobowiązań państw członkowskich do przestrzegania zawartych w Traktacie przepisów odnoszących się do pomocy państwa.

- (60) Zgodnie z pkt 34 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽²⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzenia — do własnych celów oraz w interesie Wspólnoty — tabel możliwie dokładnie ilustrujących korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji oraz do publikacji tych tabel,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 97/67/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia wspólne reguły dotyczące:

- warunków świadczenia usług pocztowych,
- świadczenia powszechnej usługi pocztowej w ramach Wspólnoty,
- finansowania usług powszechnych na warunkach gwarantujących ciągłe świadczenie tych usług,
- zasad taryfowych i przejrzystości rachunków dla potrzeb świadczenia usług powszechnych,
- ustanawiania norm jakości dotyczących świadczenia usług powszechnych oraz ustanawiania systemu zapewnianego zgodność z powyższymi normami,
- harmonizacji norm technicznych,
- utworzenia niezależnych krajowych organów regulacyjnych.”;

- 2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

- a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) »usługi pocztowe«: usługi obejmujące przyjmowanie, sortowanie, przemieszczanie i doręczanie przesyłek pocztowych;”;

- b) dodaje się następujący punkt:

„1a) »operator świadczący usługi pocztowe«: przedsiębiorstwo świadczące co najmniej jedną z wyżej wymienionych usług pocztowych;”;

- c) w pkt 2 wyrażenie „publicznej sieci pocztowej” zastępuje się wyrażeniem „sieci pocztowej”;

- d) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) »punkty dostępu«: urządzenia fizyczne, obejmujące skrzynki pocztowe udostępnione ludności na drogach publicznych lub w obiektach operatora (-ów) świadczącego(-ych) usługi pocztowe, w których przesyłki pocztowe mogą być nadawane przez nadawców w sieci pocztowej;”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.

⁽²⁾ Dz.U. L 321 z 31.12.2003, str. 1.

- e) pkt 4 otrzymuje brzmienie:
- „4) »przyjmowanie«: czynność polegająca na wybie-raniu przesyłek pocztowych przez operatora świadczącego usługi pocztowe;”;
- f) pkt 6 otrzymuje brzmienie:
- „6) »przesyłka pocztowa«: przesyłka opatrzona adresem w ostatecznej formie, w której ma być przewieziona przez operatora świadczącego usługi pocztowe. Poza przesyłkami z korespondencją przesyłki takie obejmują także na przykład książki, katalogi, gazety, czasopisma i paczki pocztowe zawierające towar mający wartość handlową lub niemający takiej wartości;”;
- g) skreśla się pkt 8;
- h) skreśla się pkt 12;
- i) pkt 13 otrzymuje brzmienie:
- „13) »operator świadczący usługę powszechną«: publiczny lub prywatny operator świadczący usługi pocztowe, który świadczy powszechną usługę pocztową lub niektóre elementy tej usługi w państwie członkowskim, o tożsamości którego Komisja została powiadomiona zgodnie z art. 4;”;
- k) pkt 14 otrzymuje brzmienie:
- „14) »zezwoleń«: jakiegokolwiek pozwolenia określające prawa i obowiązki charakterystyczne dla sektora pocztowego i zezwalające przedsiębiorstwom na świadczenie usług pocztowych oraz, w odpowiednich przypadkach, na budowę lub eksploatację ich sieci w celu świadczenia takich usług, w formie »zezwoleń ogólnego« lub »koncesji indywidualnej«, zgodnie z poniższymi definicjami:
- »zezwoleń ogólne«: zezwolenie — niezależnie od tego, czy jest ono regulowane »koncesją według klasy«, czy na podstawie ogólnego prawa, i niezależnie od tego, czy uregulowanie takie wymaga procedur rejestracji lub deklaracji — które nie wymaga od danego operatora świadczącego usługi pocztowe otrzymania wyraźnej decyzji krajowego organu regulacyjnego przed przystąpieniem do wykonywania praw wynikających z zezwolenia,
- »koncesja indywidualna«: zezwolenie wydawane przez krajowy organ regulacyjny, które nadaje operatorowi świadczącemu usługi pocztowe konkretne prawa lub które, w odpowiednich przypadkach, uzależnia działalność tego przedsiębiorstwa od konkretnych zobowiązań wykraczających poza zezwolenie ogólne i w przypadku którego operator świadczący usługi pocztowe nie jest uprawniony do przystąpienia do wykonywania praw do momentu otrzymania decyzji krajowego organu regulacyjnego;”;
- l) pkt 17 otrzymuje brzmienie:
- „17) »użytkownik«: jakakolwiek osoba fizyczna lub prawna korzystająca z usług pocztowych jako nadawca lub adresat;”;
- m) pkt 19 otrzymuje brzmienie:
- „19) »wymagania podstawowe«: ogólne przyczyny nieekonomiczne, które mogą skłonić państwo członkowskie do narzucenia warunków dotyczących świadczenia usług pocztowych. Przyczyny te obejmują tajemnicę korespondencji, bezpieczeństwo sieci w związku z przewozem towarów niebezpiecznych, poszanowanie warunków zatrudnienia i systemów zabezpieczenia społecznego ustanowionych przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi lub układem zbiorowym wynegocjowanym pomiędzy krajowymi partnerami społecznymi, zgodnie z prawem wspólnotowym i krajowym, oraz, w uzasadnionych przypadkach, ochronę danych, ochronę środowiska i planowanie regionalne. Ochrona danych może obejmować ochronę danych osobowych, niejawną charakter przekazywanych lub przechowywanych informacji oraz ochronę prywatności;”;
- n) dodaje się punkt w brzmieniu:
- „20) »usługi świadczone według taryfy jednoskładnikowej«: usługi pocztowe, dla których taryfa określona jest w ogólnych warunkach operatora(-ów) świadczącego(-ych) usługę powszechną w odniesieniu do pojedynczych przesyłek pocztowych.”;
- 3) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:
- „3. Podejmują one działania w celu zapewnienia, że świadczenie usługi powszechnej jest gwarantowane nie mniej niż pięć dni roboczych w tygodniu, poza okolicznościami lub warunkami geograficznymi uważanymi za wyjątkowe, i że jako minimum obejmuje:
- jedno przyjmowanie,
- jedno doręczenie do domu lub siedziby każdej osoby fizycznej lub prawnej lub — w wyniku odstępstwa — na podstawie warunków ustalonych przez krajowy organ regulacyjny, jedno doręczenie do odpowiednich instalacji.”;
- b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Krajowe organy regulacyjne mogą podwyższyć limit wagowy w ramach usługi powszechnej dla paczek pocztowych do dowolnej wagi nieprzekraczającej 20 kilogramów oraz mogą określić specjalne zasady dostarczania takich paczek »od drzwi do drzwi«.
- Niezależnie od limitu wagowego w ramach usługi powszechnej dla paczek pocztowych, przyjętego przez państwo członkowskie, państwa członkowskie zapewniają doręczanie na ich terytoriach paczek pocztowych otrzymywanych z innych państw członkowskich i ważących do 20 kilogramów.”;
- c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:
- „6. Minimalne i maksymalne wymiary przesyłek pocztowych, o których mowa, zostały określone w odpowiednich przepisach przyjętych przez Światowy Związek Pocztowy.”;

4) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, że świadczenie usługi powszechnej jest zagwarantowane, i powiadamia Komisję o działaniach, jakie podjęło w celu wypełnienia tego obowiązku. Komitet, o którym mowa w art. 21, jest informowany o środkach ustanowionych przez państwa członkowskie w celu zapewnienia świadczenia usługi powszechnej.

2. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć jedno lub więcej przedsiębiorstw jako operatorów świadczących usługę powszechną, tak by zapewnić świadczenie usługi na całym terytorium kraju. Państwa członkowskie mogą wyznaczać różne przedsiębiorstwa do świadczenia różnych elementów usługi powszechnej lub do świadczenia tej usługi w różnych częściach terytorium kraju. W takiej sytuacji ustalają one zgodnie z prawem wspólnotowym przypisane im prawa i obowiązki oraz podają je do wiadomości publicznej. W szczególności państwa członkowskie podejmują środki w celu zapewnienia, że warunki powierzania świadczenia usługi powszechnej oparte są na zasadach przejrzystości, niedyskryminacji i proporcjonalności, gwarantując tym samym ciągłość świadczenia powszechnych usług przy uwzględnieniu istotnej roli, jaką odgrywają one dla spójności społecznej i terytorialnej.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tożsamości wyznaczonego(-ych) operatora(-ów) świadczącego(-ych) usługę powszechną. Wyznaczenie operatora świadczącego usługę powszechną podlega okresowym przeglądom i jest analizowane pod kątem zgodności z warunkami i zasadami określonymi w niniejszym artykule. Państwa członkowskie zapewniają, aby czas trwania wyznaczenia był wystarczający na uzyskanie zwrotu z inwestycji.”;

5) art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepisy ust. 1 nie wykluczają środków, jakie państwa członkowskie przyjmują zgodnie z wymaganiami związanymi z interesem publicznym uznanym w Traktacie, w szczególności w art. 30 i 46 Traktatu, dotyczących, między innymi, moralności publicznej, bezpieczeństwa publicznego, w tym dochodzeń w sprawie przestępstw, oraz porządku publicznego.”;

6) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Państwa członkowskie podejmują działania zapewniające, że użytkownicy i operatorzy świadczący usługi pocztowe będą regularnie otrzymywali od operatora(-ów) świadczącego(-ych) usługę powszechną wystarczająco szczegółowe i aktualne informacje dotyczące szczególnych cech oferowanych usług powszechnych, ze szczególnym uwzględnieniem ogólnych warunków dostępu do takich usług, a także cen oraz poziomów norm jakości. Informacje te publikowane są we właściwy sposób.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję, w jaki sposób udostępniane są informacje publikowane zgodnie z akapitem pierwszym.”;

7) tytuł rozdziału 3 otrzymuje brzmienie:

„Finansowanie usług powszechnych”;

8) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. Państwa członkowskie nie udzielają ani nie utrzymują w mocy wyłącznych lub szczególnych praw w zakresie ustanawiania i świadczenia usług pocztowych. Państwa członkowskie mogą finansować świadczenie usług powszechnych zgodnie z jednym lub kilkoma sposobami określonymi w ust. 2, 3 i 4 lub z wszelkimi innymi sposobami zgodnymi z Traktatem.

2. Państwa członkowskie mogą zapewniać świadczenie usług powszechnych przez zamówienie takich usług zgodnie z odnośnymi zasadami i przepisami w zakresie zamówień publicznych, w tym dialogiem konkurencyjnym lub procedurami negocjacyjnymi z publikacją lub bez publikacji ogłoszenia o zamówieniu, przewidzianymi w dyrektywie 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (*).

3. Jeżeli państwo członkowskie ustali, że obowiązki świadczenia usługi powszechnej określone niniejszą dyrektywą pociągają za sobą koszt netto, obliczony z uwzględnieniem załącznika I, i stanowią nieuzasadnione obciążenie finansowe dla operatora(-ów) świadczącego(-ych) usługę powszechną, może wówczas wprowadzić:

a) mechanizm rekompensat dla takiego(-ch) przedsiębiorstwa(przedsiębiorstw) z funduszy publicznych; lub

b) mechanizm podziału kosztu netto obowiązku świadczenia usługi powszechnej między operatorów świadczących usługi lub użytkowników.

4. Jeżeli koszt netto zostaje podzielony zgodnie z ust. 3 lit. b), państwa członkowskie mogą ustanowić fundusz kompensacyjny, który może być finansowany z opłat wnoszonych przez operatorów świadczących usługi lub użytkowników i zarządzany jest w tym celu przez jednostkę niezależną od beneficjenta lub beneficjentów. Państwa członkowskie mogą uzależnić udzielanie zezwoleń operatorom świadczącym usługę zgodnie z art. 9 ust. 2 od zobowiązania do wniesienia składki do powyższego funduszu lub od spełnienia obowiązku świadczenia usługi powszechnej. Obowiązki świadczenia usług powszechnych, które dotyczą operatora(-ów) świadczącego(-ych) usługę powszechną i są wymienione w art. 3, mogą być w ten sposób finansowane.

5. Państwa członkowskie zapewniają poszanowanie zasad przejrzystości, niedyskryminacji i proporcjonalności przy ustanawianiu funduszu kompensacyjnego oraz ustalaniu poziomu składek, o których mowa w ust. 3 i 4. Decyzje podjęte zgodnie z ust. 3 i 4 oparte są na obiektywnych i weryfikowalnych kryteriach oraz są podawane do wiadomości publicznej.

(* Dz.U. L 134 z dnia 30.4.2004, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/97/WE Rady (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 107).”;

9) tytuł rozdziału 4 otrzymuje brzmienie:

„Warunki świadczenia usług pocztowych i dostępu do sieci”;

10) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Dla usług, które wykraczają poza zakres usług powszechnych, państwa członkowskie mogą wprowadzić zezwolenia ogólne w zakresie niezbędnym do zagwarantowania zgodności z wymaganiami podstawowymi.

2. Dla usług, które należą do zakresu usług powszechnych, państwa członkowskie mogą wprowadzić procedury zezwoleń, w tym koncesje indywidualne, w zakresie niezbędnym do zagwarantowania zgodności z wymaganiami podstawowymi i w celu zapewnienia świadczenia usługi powszechnej.

Przyznanie zezwoleń może:

- być uzależnione od obowiązków świadczenia usług powszechnych,
- w razie potrzeby i w uzasadnionych przypadkach, nakładać wymagania dotyczące jakości, dostępności i świadczenia określonych usług,
- w odpowiednich przypadkach być powiązane z obowiązkiem wnoszenia składki na rzecz mechanizmów współdzielenia, o których mowa w art. 7, jeżeli świadczenie usługi powszechnej generuje koszt netto i stanowi nieuzasadnione obciążenie dla operatora(-ów) świadczącego(-ych) usługę powszechną wyznaczonego(-ych) zgodnie z art. 4,
- w odpowiednich przypadkach być powiązane z obowiązkiem wnoszenia składki na rzecz kosztów operacyjnych ponoszonych przez krajowe organy regulacyjne, o których mowa w art. 22,
- w odpowiednich przypadkach być uzależnione od przestrzegania warunków pracy określonych w ustawodawstwie krajowym lub nałożyć taki obowiązek.

Obowiązki i wymogi, o których mowa w tiret pierwszym i w art. 3, mogą być nakładane jedynie na wyznaczonych operatorów świadczących usługę powszechną.

O ile nie dotyczą one przedsiębiorstw wyznaczonych na operatorów świadczących usługę powszechną zgodnie z art. 4., udzielane zezwolenia nie mogą:

- być ograniczone pod względem liczby,
- dla tych samych elementów usługi powszechnej lub części terytorium kraju nakładać obowiązków świadczenia usługi powszechnej oraz, jednocześnie, konieczności wnoszenia składki na rzecz mechanizmu współdzielenia,
- powtarzać warunków mających zastosowanie do przedsiębiorstw na mocy przepisów ustawodawstwa krajowego innych niż przepisy właściwe dla branży,
- nakładać warunków technicznych lub operacyjnych innych niż niezbędne do wypełnienia zobowiązań wynikających z niniejszej dyrektywy.

3. Procedury, zobowiązania i wymogi, o których mowa w ust. 1 i 2, są przejrzyste, dostępne, niedyskryminujące, proporcjonalne, precyzyjne i jednoznaczne, podawane do wiadomości publicznej z wyprzedzeniem i oparte na obiektywnych kryteriach. Państwa członkowskie zapewniają, by przyczyny odmowy wydania lub cofnięcia zezwolenia w całości lub w części zostały przekazane wnioskodawcy, a także ustanawiają procedurę odwoławczą.”;

11) art. 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Parlament Europejski i Rada, stanowiąc na wniosek Komisji i na podstawie art. 47 ust. 2, art. 55 i art. 95 Traktatu, przyjmują środki niezbędne do harmonizacji procedur, o których mowa w art. 9, dotyczące świadczenia komercyjnych usług pocztowych dla ludności.”;

12) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Parlament Europejski i Rada, stanowiąc na podstawie wniosku Komisji oraz na podstawie art. 47 ust. 2, art. 55 i art. 95 Traktatu, przyjmują takie środki harmonizacyjne, jakie są konieczne do zapewnienia użytkownikom i operatorowi(-om) świadczącemu(-ym) usługi pocztowe dostępu do sieci pocztowej na warunkach, które są przejrzyste i niedyskryminujące.”;

13) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 11a

Ilekroć niezbędna jest ochrona interesu użytkowników lub promocja rzeczywistej konkurencji, a także w świetle warunków krajowych i ustawodawstwa krajowego, państwa członkowskie zapewniają przejrzyste, niedyskryminujące warunki dostępu w odniesieniu do elementów infrastruktury pocztowej lub usług świadczonych w ramach usługi powszechnej, takich jak system kodów pocztowych, adresowa baza danych, skrytki pocztowe, skrzynki oddawcze, informacja o zmianie adresu, usługa przekierowania i usługa zwrotu do nadawcy. Przepis ten pozostaje bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do przyjmowania środków zapewniających dostęp do publicznej sieci pocztowej na przejrzystych, proporcjonalnych i niedyskryminujących warunkach.”;

14) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Państwa członkowskie podejmują działania w celu zapewnienia, że taryfy dla każdej z usług należących do usług powszechnych są zgodne z następującymi zasadami:

- ceny muszą być przystępne i muszą zapewniać wszystkim użytkownikom, niezależnie od położenia geograficznego i z uwzględnieniem specyficznych warunków krajowych, dostęp do świadczonych usług. Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić świadczenie bezpłatnej usługi pocztowej dla niewidomych i niedowidzących,

- ceny odzwierciedlają koszty i stanowią zachętę do efektywnego świadczenia usług powszechnych. Ilekroć jest to konieczne dla ochrony ogólnego interesu publicznego, państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o stosowaniu jednolitej taryfy na całym terytorium kraju lub w stosunku do usług w obrocie zagranicznym świadczonych według taryfy jednoskładnikowej oraz do innych przesyłek pocztowych,
 - zastosowanie jednolitej taryfy nie wyklucza prawa operatora(-ów) świadczącego (-ych) usługę powszechną do zawierania z użytkownikami indywidualnych umów o cenach,
 - taryfy są być przejrzyste i niedyskryminujące,
 - w każdym przypadku, gdy operatorzy świadczą usługę powszechną stosują taryfy specjalne, na przykład na usługi dla podmiotów gospodarczych, podmiotów wysyłających przesyłki masowe lub firm zbierających pocztę od różnych użytkowników, będą stosować zasady przejrzystości i niedyskryminacji zarówno w odniesieniu do taryf, jak i do związanych z nimi warunków. Taryfy, wraz ze związanymi z nimi warunkami, stosuje się jednakowo zarówno między różnymi stronami trzecimi, jak i między nimi a operatorami świadczącymi usługę powszechną dostarczającymi równoważne usługi. Wszelkie takie taryfy zostaną także udostępnione użytkownikom, w szczególności osobom fizycznym oraz małym i średnim przedsiębiorstwom, które korzystają z usług pocztowych na podobnych warunkach.”;
- 15) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:
- „1. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia zgodności rachunkowości operatorów świadczących usługę powszechną z przepisami niniejszego artykułu.
2. Operator(-zy) świadczący usługę powszechną prowadzi(-dzą) odrębne rachunki w swoich wewnętrznych systemach rachunkowości, tak aby wyraźnie odróżnić każdą usługę i produkt, które wchodzą w zakres usługi powszechnej, od tych, które nie wchodzą w ten zakres. Ta rozdzielność księgowa wykorzystywana jest przy obliczaniu przez państwa członkowskie kosztów netto usługi powszechnej. Takie wewnętrzne systemy rachunkowości funkcjonują na podstawie konsekwentnie stosowanych i obiektywnie uzasadnionych zasad rachunku kosztów.
3. Bez uszczerbku dla ust. 4 w systemach rachunkowości, o których mowa w ust. 2, koszty alokowane są w następujący sposób:
- a) koszty, które można bezpośrednio przypisać do określonej usługi lub produktu, zostają tak przypisane;
- b) koszty wspólne, to znaczy koszty, których nie można bezpośrednio przypisać do określonej usługi lub produktu, są alokowane w następujący sposób:
- (i) w miarę możliwości koszty wspólne są alokowane na podstawie bezpośredniej analizy pochodzenia tych kosztów;
- (ii) jeżeli bezpośrednia analiza nie jest możliwa, kategorie kosztów wspólnych są alokowane na podstawie pośredniego powiązania z inną kategorią kosztów lub grupą kategorii kosztów, dla których możliwe jest bezpośrednie przypisanie lub alokacja; pośrednie powiązanie opiera się na porównywalnych strukturach kosztów;
- (iii) jeżeli nie można znaleźć bezpośredniego ani pośredniego sposobu alokacji kosztów, dana kategoria kosztów jest alokowana na podstawie ogólnego współczynnika obliczonego jako stosunek wszystkich wydatków bezpośrednio lub pośrednio przypisanych lub alokowanych do każdej z usług powszechnych z jednej strony i do pozostałych usług z drugiej strony;
- (iv) koszty wspólne, które muszą być ponoszone w przypadku świadczenia zarówno usług powszechnych, jak i usług niemających takiego charakteru, należy odpowiednio alokować; te same czynniki kosztowe mają zastosowanie w odniesieniu zarówno do usług powszechnych, jak i usług niemających takiego charakteru.”;
- b) ust. 8 otrzymuje brzmienie:
- „8. Jeżeli dane państwo członkowskie nie stosowało mechanizmu finansowania świadczenia usługi powszechnej, dozwolonego na podstawie art. 7, oraz jeżeli krajowy organ regulacyjny jest przekonany, że żaden z wyznaczonych operatorów świadczących usługę powszechną w tym państwie członkowskim nie otrzymuje pomocy państwa w formie ukrytej ani żadnej innej oraz że konkurencja na rynku jest w pełni rzeczywista, krajowy organ regulacyjny może podjąć decyzję o niestosowaniu wymogów niniejszego artykułu.”;
- c) dodaje się następujące ustępy:
- „9. Niniejszy artykuł może jednak mieć zastosowanie do operatora świadczącego usługę powszechną wyznaczonego przed ostateczną datą pełnego otwarcia rynku do czasu wyznaczenia innego(-ych) operatora(-ów) świadczącego(-ych) usługę powszechną. Krajowy organ regulacyjny z wyprzedzeniem informuje Komisję o takiej decyzji.
10. Państwa członkowskie mogą wymagać od operatorów, których zobowiązanych dok wniesienia składki do funduszu kompensacyjnego, aby stosowali odpowiednią rozdzielność księgową, tak aby zapewnić funkcjonowanie funduszu.”;
- 16) art. 16 wprowadza się następujące zmiany:
- a) akapit trzeci tiret drugie otrzymuje brzmienie:
- „— Parlament Europejski i Radę w przypadku usług w obrocie zagranicznym w ramach Wspólnoty (patrz załącznik II). Przyszłe zmiany tych norm wprowadzane w wyniku postępu technicznego lub trendów rozwojowych na rynku wdrażane są zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 21.”;

b) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Przynajmniej raz w roku przeprowadzany będzie, w sposób niezależny, monitoring osiągnięć, przez zewnętrzne organy, nie mające powiązań z operatorami świadczącymi usługi powszechne, na podstawie znormalizowanych warunków, które zostaną ustalone zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 21 ust. 2 i powinien on stanowić przedmiot raportów publikowanych przynajmniej raz w roku.”;

17) art. 18 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Zgodnie z art. 16 w załączniku II zostały określone normy jakości usług w obrocie zagranicznym w ramach Wspólnoty.

2. Jeżeli wymagają tego wyjątkowe okoliczności związane z infrastrukturą lub warunkami geograficznymi, krajowe organy regulacyjne mogą wprowadzić odstępstwa od stosowania norm jakości określonych w załączniku II. Jeżeli krajowe organy regulacyjne wprowadzą tego rodzaju odstępstwa, powiadomią o tym bezzwłocznie Komisję. Komisja przedstawia do informacji komitetu, o którym mowa w art. 21, sprawozdanie roczne w sprawie powiadomień otrzymanych w ciągu poprzednich 12 miesięcy.”;

18) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

1. Państwa członkowskie zapewniają udostępnienie przez wszystkich operatorów świadczących usługi pocztowe przejrzystych, prostych i niekosztownych procedur rozpatrywania reklamacji użytkowników usług pocztowych, w szczególności w przypadkach wiążących się z zaginięciem, kradzieżą, uszkodzeniem lub brakiem zgodności z normami jakości usługi (w tym procedur określających, kto ponosi odpowiedzialność w sprawach, w których występuje więcej niż jeden operator), nie naruszając odpowiednich międzynarodowych i krajowych przepisów dotyczących systemów rekompensat.

Państwa członkowskie przyjmują środki, aby dopilnować, że procedury, o których mowa w akapicie pierwszym, umożliwią rozstrzygnięcie sporów w sposób sprawiedliwy i szybki, wraz z ustanowieniem w razie potrzeby systemu zwrotu kosztów lub rekompensaty.

Państwa członkowskie promują także rozwój niezależnych programów pozasądowego rozstrzygnięcia sporów między operatorami świadczącymi usługi pocztowe a użytkownikami.

2. Bez uszczerbku dla innych możliwości odwołania się lub środków naprawczych określonych ustawodawstwem krajowym i prawodawstwem wspólnotowym państwa członkowskie zapewniają użytkownikom, działającym indywidualnie lub, gdy zezwala na to prawo krajowe, wspólnie z organizacjami reprezentującymi interesy użytkowników lub konsumentów, możliwość wnoszenia przed właściwe organy krajowe spraw, w których reklamacje użytkowników przedstawiane przedsiębiorstwom świadczącym usługi pocztowe wchodzące w zakres usługi powszechnej nie zostały rozpatrzone w sposób zadowalający.

Zgodnie z art. 16 państwa członkowskie zapewniają, by operatorzy świadczący usługę powszechną, a także, w odpowiednich przypadkach, przedsiębiorstwa świadczące usługi wchodzące w zakres usługi powszechnej publikowali, wraz ze sprawozdaniem rocznym dotyczącym monitorowania ich wyników, informacje o liczbie reklamacji i sposobie ich rozpatrzenia.”;

19) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 5a ust. 1-4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.”;

20) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

1. Każde państwo członkowskie wyznacza dla sektora pocztowego jeden lub więcej krajowych organów regulacyjnych, które będą odrębne prawnie i niezależne funkcjonalnie od operatorów pocztowych. Państwa członkowskie zachowujące własność lub kontrolę nad operatorami świadczącymi usługi pocztowe zapewniają rzeczywisty strukturalny rozdział funkcji regulacyjnych od działań związanych z własnością lub kontrolą.

Państwa członkowskie informują Komisję o tym, które krajowe organy regulacyjne zostały wyznaczone do realizowania zadań wynikających z niniejszej dyrektywy. W łatwo dostępnej formie publikują one zadania stawiane przed krajowymi organami regulacyjnymi, w szczególności jeżeli zadania te przypisano więcej niż jednej jednostce. Państwa członkowskie zapewniają w odpowiednich przypadkach konsultacje i współpracę w sprawach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania między takimi organami a organami krajowymi, którym powierzono wprowadzanie w życie prawa konkurencji i prawa ochrony konsumenta.

2. Zadanie krajowych organów regulacyjnych polega w szczególności na zapewnianiu zgodności z obowiązkami wynikającymi z niniejszej dyrektywy, zwłaszcza przez ustanowienie procedur monitorowania i procedur regulacyjnych zapewniających świadczenie usługi powszechnej. Można im także powierzyć odpowiedzialność za zapewnianie zgodności z regułami konkurencji w sektorze pocztowym.

W ramach odpowiednich działających jednostek krajowe organy regulacyjne blisko ze sobą współpracują i udzielają sobie wzajemnej pomocy w celu ułatwienia stosowania niniejszej dyrektywy.

3. Państwa członkowskie zapewniają istnienie na poziomie krajowym efektywnych mechanizmów dających każdemu użytkownikowi lub operatorowi świadczącemu usługi pocztowe, którego dotyczy decyzja krajowego organu regulacyjnego, prawo do odwołania się od takiej decyzji do jednostki odwoławczej niezależnej od zaangażowanych stron. Do czasu rozpatrzenia odwołania decyzja krajowego organu regulacyjnego pozostanie w mocy, chyba że jednostka odwoławcza postanowi inaczej.”;

21) dodaje się następujący rozdział:

„ROZDZIAŁ 9a

Dostarczanie informacji

Artykuł 22a

1. Państwa członkowskie zapewniają udzielanie przez operatorów świadczących usługi pocztowe wszelkich informacji, w szczególności krajowym organom regulacyjnym, w tym informacji finansowych oraz informacji dotyczących świadczeniu usługi powszechnej, w następujących celach:

- krajowym organom regulacyjnym — do zapewnienia zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy lub decyzjami wydanymi zgodnie z nią;
- do jasno określonych celów statystycznych.

2. Operatorzy świadczący usługi pocztowe niezwłocznie udzielają takich informacji na żądanie i w sposób poufny, a także, w razie potrzeby, w ramach czasowych i w stopniu uszczegółowienia wymaganym przez krajowy organ regulacyjny. Zakres informacji wymaganych przez krajowy organ regulacyjny jest proporcjonalny do realizacji jego zadań. Krajowy organ regulacyjny przedstawia uzasadnienie żądania danej informacji.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe organy regulacyjne dostarczały Komisji na jej żądanie odpowiednie informacje niezbędne do realizacji przez Komisję jej zadań wynikających z niniejszej dyrektywy.

4. Jeżeli dana informacja została uznana przez krajowy organ regulacyjny za informację niejawną zgodnie z przepisami prawa wspólnotowego i krajowego o tajemnicy przedsiębiorcy, Komisja oraz dany krajowy organ regulacyjny zapewniają taką niejawną.”;

22) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Co cztery lata, przy czym po raz pierwszy nie później niż dnia 31 grudnia 2013 r., Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy, w tym odpowiednie informacje o rozwoju sytuacji w sektorze, szczególnie w odniesieniu do aspektów gospodarczych, społecznych, związanych z zatrudnieniem i technologią, a także jakością usług. Do sprawozdania będą dołączone w razie potrzeby wnioski dla Parlamentu Europejskiego i Rady.”;

23) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 23a

Komisja udziela państwom członkowskim pomocy we wdrażaniu niniejszej dyrektywy, w tym w odniesieniu do obliczania wszelkich kosztów netto usługi powszechnej.”;

24) skreśla się art. 24, 25, 26 i 27;

25) Dodaje się następujący tekst jako załącznik I:

„ZAŁĄCZNIK I

Wskazówki dotyczące obliczania ewentualnych kosztów netto usługi powszechnej

Część A: Definicja obowiązków świadczenia usługi powszechnej

Obowiązki świadczenia usługi powszechnej odnoszą się do obowiązków, o których mowa w art. 3, nałożonych przez państwo członkowskie na operatora świadczącego usługi pocztowe i dotyczących świadczenia usługi pocztowej na określonym obszarze geograficznym, co obejmuje, w razie konieczności, jednolite ceny na tym obszarze geograficznym za świadczenie tej usługi lub świadczenie niektórych usług niewidomym i niedowidzącym bezpłatnie.

Obowiązki te mogą dotyczyć, między innymi:

- liczby dni, w których doręczane są przesyłki, wyższej od liczby dni określonej w niniejszej dyrektywie,
- dostępności punktów dostępu w celu spełnienia obowiązków świadczenia usługi powszechnej,
- przystępności taryf za świadczenie usługi powszechnej,
- jednolitych cen usługi powszechnej,
- świadczenia bezpłatnie niektórych usług niewidomym i niedowidzącym.

Część B: Obliczanie kosztów netto

Krajowe organy regulacyjne powinny rozważyć wszystkie sposoby zapewniania odpowiednich zachęt dla operatorów świadczących usługi pocztowe (wyznaczonych lub nie), tak aby obowiązki świadczenia usługi powszechnej były spełniane w sposób efektywny pod względem kosztów.

Koszt netto obowiązku świadczenia usługi powszechnej obejmuje wszelkie koszty związane ze świadczeniem powszechnej usługi pocztowej i niezbędne w celu zapewnienia tego świadczenia. Koszt netto obowiązków świadczenia usługi powszechnej należy obliczać jako różnicę między kosztem netto działalności wyznaczonego operatora świadczącego usługę powszechną objętego obowiązkiem świadczenia tej usługi a kosztem działalności tego samego operatora świadczącego usługi pocztowe, lecz nieobjętego obowiązkiem świadczenia usługi powszechnej.

Wyliczenie to uwzględnia wszystkie inne istotne elementy, w tym wszelkie korzyści niematerialne i korzyści rynkowe dla operatora świadczącego usługi pocztowe wyznaczonego do świadczenia usługi powszechnej, prawo do rozsądnego zysku i zachęty do zwiększania efektywności pod względem kosztów.

Należy zwrócić uwagę na prawidłowe oszacowanie kosztów, których wyznaczonego operatora świadczącego usługę powszechną starałby się uniknąć, gdyby nie spoczywał na nim obowiązek świadczenia usługi powszechnej. Przy wylczeniu kosztów netto należy ocenić korzyści, w tym korzyści niematerialne, osiągnięte przez operatora świadczącego usługę powszechną.

Wylczenie to powinno być oparte na kosztach, które można przypisać:

- (i) elementom określonych usług, które mogą być świadczone jedynie ze stratą lub na warunkach kosztowych niespełniających ogólnie przyjętych norm handlowych. Do kategorii tej mogą należeć elementy usług, takie jak usługi określone w części A;
- (ii) szczególnym użytkownikom lub grupom użytkowników, którzy uwzględniając koszt świadczenia określonej usługi, generowany przez nią dochód i wszelkie jednolite ceny nałożone przez państwa członkowskie, mogą być obsługiwani jedynie ze stratą lub na warunkach kosztowych niespełniających ogólnie przyjętych norm handlowych.

Kategoria ta obejmuje tych użytkowników lub te grupy użytkowników, którzy nie byliby obsługiwani przez operatora komercyjnego nieobjętego obowiązkiem świadczenia usługi powszechnej.

Koszty netto powinny być wylczone osobno dla poszczególnych aspektów obowiązku świadczenia usługi powszechnej, aby uniknąć podwójnego naliczania wszelkich bezpośrednich lub pośrednich korzyści lub kosztów. Całkowity koszt netto obowiązku świadczenia usługi powszechnej ponoszony przez wyznaczonego operatora świadczącego usługę powszechną powinien stanowić sumę kosztów netto wynikających z poszczególnych elementów obowiązku świadczenia usługi z uwzględnieniem wszelkich korzyści niematerialnych. Odpowiedzialność za sprawdzenie kosztów netto spoczywa na krajowym organie regulacyjnym. Operator(-zy) świadczący usługę powszechną współpracuje(-ą) z krajowym organem regulacyjnym, tak by umożliwić mu sprawdzenie kosztów netto.

Część C: Zwrot kosztów netto obowiązku świadczenia usługi powszechnej

Zwrot lub finansowanie kosztów netto obowiązku świadczenia usługi powszechnej może wymagać rekompensaty na rzecz wyznaczonych operatorów świadczących usługę powszechną za usługi, które świadczą na warunkach niekomercyjnych. Ponieważ rekompensata taka wymaga dokonania transferów finansowych, państwa członkowskie zapewniają, by były one dokonywane w sposób obiektywny, przejrzysty, niedyskryminujący i proporcjonalny. Oznacza to, że transfery te powinny w jak najmniejszym stopniu zakłócać konkurencję i popyt ze strony użytkowników.

Mechanizm współdzielenia kosztów oparty na funduszu, o którym mowa w art. 7 ust. 4, powinien wykorzystywać przejrzysty i neutralny mechanizm pobierania składek, który pozwala uniknąć podwójnego naliczania składek, zarówno od nakładów, jak i wyników przedsiębiorstw.

Niezależny organ zarządzający funduszem powinien odpowiadać za pobieranie składek od przedsiębiorstw, które zostaną uznane za zobowiązane do wnoszenia wkładu w koszty netto obowiązku świadczenia usługi powszechnej w państwie członkowskim, oraz nadzorować transfer kwot należnych przedsiębiorstwom, którym przysługują płatności z funduszu.”;

26) dotychczasowy jedyny załącznik staje się załącznikiem II.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 grudnia 2010 r. Państwa członkowskie bezzwłocznie informują o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji treść przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 2 następujące państwa członkowskie mogą przesunąć termin wdrożenia niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 2012 r., aby utrzymać usługi zastrzeżone dla operatora(-ów) świadczącego(-ych) usługę powszechną:

- Republika Czeska
- Grecja
- Cypr
- Łotwa
- Litwa
- Luksemburg
- Węgry
- Malta
- Polska
- Rumunia
- Słowacja

Wyżej wymienione państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o wcześniejszym wdrożeniu dyrektywy.

2. Zainteresowane państwa członkowskie powiadamiają Komisję o zamiarze skorzystania z późniejszego terminu wdrożenia dyrektywy określonego w ust. 1 w terminie do ... (*).

(*). Sześć miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

3. Państwa członkowskie, które zniosą swoje obszary zastrzeżone do dnia 31 grudnia 2012 r., mogą między dniem 1 stycznia 2011 r. a 31 grudnia 2012 r. odmówić operatorom świadczącym usługi pocztowe wchodzące w zakres usługi powszechnej, jak również przedsiębiorstwom przez nie kontrolowanym, którym przyznano obszar zastrzeżony w innym państwie członkowskim, udzielenia zezwolenia przewidzianego w art. 9 ust. 2 dyrektywy 97/67/WE na świadczenie usług w danym zniesionym obszarze zastrzeżonym.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego

...

Przewodniczący

W imieniu Rady

...

Przewodniczący

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

1. W dniu 18 października 2006 r. Komisja przyjęła wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 97/67/WE w sprawie pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty ⁽¹⁾. Wniosek ten oparty jest na art. 47 ust. 2 oraz art. 55 i 95 Traktatu.
2. Na sesji plenarnej w dniach 9 i 12 lipca 2007 r. Parlament Europejski przyjął swoją opinię podczas pierwszego czytania.

Podczas prowadzonych prac Rada uwzględniła również opinie Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, które zostały przyjęte, odpowiednio, 26 kwietnia i 6 czerwca 2007 r. ⁽²⁾

3. W dniu 8 listopada 2007 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko zgodnie z art. 251 Traktatu.

II. CELE

Wniosek zmieniający dyrektywę ma stanowić ostatni krok w kierunku pełnego otwarcia rynku dzięki usunięciu wszystkich pozostałych wyłącznych lub specjalnych praw przysługujących operatorowi(-om) świadczącemu(-ym) usługę powszechną, a także wszystkich innych przeszkód w świadczeniu usług pocztowych, jak przewidziano w obecnej dyrektywie o usługach pocztowych 97/67/WE (zmienionej dyrektywą 2002/39/WE). Zgodnie z harmonogramem ustalonym w art. 7 tej dyrektywy oraz na podstawie kilku analiz i szczegółowej oceny skutków regulacji Komisja potwierdziła, że data 1 stycznia 2009 r. będzie ostatecznym terminem pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych. Celem przepisów zmieniających jest dostosowanie ram regulacyjnych do nowych warunków przy jednoczesnym zapewnieniu świadczenia usługi powszechnej i jej odpowiednim finansowaniu przez podanie niewyczerpującego wykazu indykatywnych środków towarzyszących. Wraz z wejściem w życie nowej dyrektywy skreślona zostanie „klauzula wygaśnięcia” zawarta w dyrektywie z 2002 roku ⁽³⁾ (art. 1 pkt 24, motyw 55), co zapewni ciągłość prawną po wygaśnięciu obecnej dyrektywy (31 grudnia 2008 r.).

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. OGÓLNE

Na sesji plenarnej w dniu 11 lipca 2007 r. Parlament Europejski (PE) przyjął 64 poprawki do wniosku Komisji. Wspólne stanowisko Rady zawiera zmiany wniosku Komisji (patrz pkt 2a poniżej) polegające na wprowadzeniu wielu poprawek

- albo dosłownie, albo prawie dosłownie (poprawki PE 1, 2, 3, 4, 8, 9, 12, 14, 16, 17, 18, 25, 36, 37, 39, 49, 50, 53, 61, 79),
- częściowo (poprawki PE 10, 13, 20, 31, 46, 47, 48, 56, 58) lub
- w duchu, w podobnym brzmieniu (poprawki PE 21 + 65, 22 + 34, 23, 28, 30, 32, 35, 63, 40, 44 + 81, 46, 52, 55).

Kilku poprawek wspólne stanowisko jednak nie odzwierciedla, ponieważ Rada uznała, że są one niepotrzebne (gdyż są uwzględnione w innych zmianach), lub ponieważ przepisy zawarte w pierwotnym wniosku Komisji zostały uzupełnione lub gruntownie przeredagowane (patrz pkt 2b poniżej).

⁽¹⁾ COM(2006) 594 wersja ostateczna, Dz.U. C ...

⁽²⁾ Dz.U. C 168 z 20.7.2007, s. 74.
Dz.U. C 197 z 24.8.2007, s. 37.

⁽³⁾ Art. 27 określa, że przepisy obowiązującej dyrektywy wygasną z dniem 31 grudnia 2008 r., o ile nie zostanie postanowione inaczej.

We wspólnym stanowisku uwzględniono również zmiany inne niż przewidziane w opinii Parlamentu Europejskiego w pierwszym czytaniu. Wprowadzono kilka zmian w brzmieniu, zazwyczaj w związku

- ze wstawieniem nowego załącznika I (Wskazówki dotyczące obliczania ewentualnych kosztów netto usługi powszechnej) i z oznaczeniem istniejącego załącznika (Normy jakości przesyłek w obrocie zagranicznym w ramach Wspólnoty) jako załącznika II do dyrektywy zmieniającej (art. 1 pkt 16, 17 i 25) oraz
- z wprowadzeniem nowych pojęć do definicji (w art. 1 pkt 2 oraz skutki ich użycia dla terminologii stosowanej w całym tekście, np. art. 1 pkt 18).

Celem innych zmian jest zapewnienie ogólnej spójności dyrektywy, zwłaszcza w związku z

- zawiadomieniem przekazywanym Komisji przez operatora(-ów) świadczącego(-ych) usługę powszechną (art. 1 pkt 4),
- rozdzielnnością księgową i zasadami przejrzystości (art. 1 pkt 15 w związku z motywem 41) oraz
- nowymi przepisami dotyczącymi procedury komitetowej, które mają mieć zastosowanie (procedura regulacyjna połączona z kontrolą, art. 1 pkt 16, 19, motywy 43-46) oraz
- porozumieniem międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa (motyw 60, do którego Komisja zgłosiła oświadczenie).

2. KWESTIE SZCZEGÓŁOWE

a) **Zmiany we wniosku Komisji**

Podstawowa zmiana w pierwotnym wniosku Komisji dotyczy ostatecznej daty pełnego otwarcia rynku. W art. 2 ustala się koniec 2010 roku jako ostateczną datę wdrożenia dyrektywy zmieniającej, co oznacza pełne uruchomienie rynku wewnętrznego usług pocztowych. Opóźnienie wdrożenia do 31 grudnia 2012 r. jest przewidziane pod ściśle określonymi warunkami w przypadku państw członkowskich (wymienionych w art. 3 dyrektywy), które napotykały na szczególne trudności w związku z procesem reformy sektora pocztowego (patrz ppkt (x) poniżej).

Powyższe doprowadziło do wielu innych znacznych zmian w pierwotnym wniosku (można je znaleźć w art. 1 dyrektywy zmieniającej), które można podsumować następująco:

(i) **uzasadnienie i zakres zastosowania (art. 1 pkt 1, motywy 1-9, 14-15, 19-20, 22, 56)**

Odpowiednie poprawki Parlamentu Europejskiego: 1-4, 8-9, 11-12, 13, 16

Wspólne stanowisko potwierdza główne cele i uzasadnienie wspólnotowej polityki pocztowej i podkreśla pozytywną rolę usług pocztowych jako usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, jak i ich wpływ na osiągnięcie spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej UE. Wyjaśnia ono głównie zakres zastosowania dyrektywy w odniesieniu do świadczenia usługi powszechnej przez rozważenie jej finansowania na warunkach, które gwarantują jej stałe świadczenie, co jest podstawowym celem reformy pocztowej. Cel ten jest wpisany w tekst dyrektywy i może być traktowany jako wytyczna wdrażania dyrektywy zmieniającej.

(ii) **Definicje (art. 1 pkt 2, motywy 17, 27, 42)**

Odpowiednie poprawki Parlamentu Europejskiego: 15, 21 + 65, 36-37

We wspólnym stanowisku dąży się do uaktualnienia i dostosowania znacznej liczby definicji zawartych w obowiązującej dyrektywie do zmian regulacyjnych oraz nowych warunków na rynkach pocztowych. Wstawienie nowych pojęć „operator świadczący usługi pocztowe” i jego odróżnienie od pojęcia „operator świadczący usługę powszechną”, a także ponowne zdefiniowanie pojęcia „użytkownik” zajmują centralne miejsce i mają na celu wyjaśnienie zadań i obowiązków każdego z nich w kontekście pełnego otwarcia rynku. Ponadto wspólne stanowisko określa kluczowe elementy określające „usługi wchodzące w zakres usługi powszechnej” zgodnie z odpowiednim orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości i zawiera w wykazie „wymagań podstawowych” (które mogą zachęcić państwo członkowskie do wprowadzenia warunków świadczenia usług pocztowych) poszanowanie warunków zatrudnienia i przepisów dotyczących zabezpieczenia społecznego na mocy prawa wspólnotowego i krajowego. Jest to zgodne ze znaczeniem politycznym, jakie w procesie pełnego otwierania rynku mają kwestie społeczne.

(iii) **Świadczenie usługi powszechnej (art. 1 pkt 3-6, motywy 5, 8-12, 20-21, 23-24, 27-30, 36-37, 40-41, 46, 54)**

Odpowiednie poprawki Parlamentu Europejskiego: 4, 6, 13-14, 17-18, 24-27, 32, 39, 43, 62 + 64, 63

Wspólne stanowisko opiera się na zasadzie, że świadczenie usługi powszechnej jest kluczowym elementem urzeczywistniania rynku wewnętrznego usług pocztowych i odgrywa nadrzędną rolę w osiągnięciu spójności społecznej i terytorialnej. W tym kontekście tekst dyrektywy ma na celu wzmocnienie obowiązujących przepisów dyrektywy i zapewnienie ich sprawnego wdrażania w nowym kontekście pełnego otwarcia rynku. Zostawia ono państwom członkowskim pewną swobodę w wyznaczaniu i działaniu operatora(-ów) świadczącego(-ych) usługę powszechną, gwarantując jednak okresowy przegląd ich zgodności z zasadami ustawowymi zawartymi w dyrektywie, a także okres wystarczający na uzyskanie zwrotu z inwestycji.

Ponadto ze wspólnego stanowiska jasno wynika, że operator(-zy) świadczący usługę powszechną dostarcza(-ją) wystarczająco szczegółowe i aktualne informacje dotyczące szczególnych cech oferowanych usług powszechnych, w tym ogólnych warunków dostępu do takich usług, a także cen oraz poziomów norm jakości. Wreszcie wspólne stanowisko wyłącza z zakresu zastosowania dyrektywy zmieniającej przepisy krajowe określające warunki wyłączenia w celu zorganizowania świadczenia usługi powszechnej i uznaje, że nie należy ograniczać ciągłego świadczenia dla niewidomych i niedowidzących niektórych bezpłatnych usług, które zostały wprowadzone przez państwa członkowskie.

(iv) **Finansowanie usług powszechnych (art. 1 pkt 7-8 i 25, motywy 13, 25-30, 33, 40-41, 59)**

Odpowiednie poprawki Parlamentu Europejskiego: 4, 6, 20, 21 + 65, 22, 24, 29-30, 40, 41 + 66, 62 + 64

Wspólne stanowisko oparte na zasadach zapisanych we wniosku Komisji poświęca szczególną uwagę środkom zagwarantowania finansowania usługi powszechnej. Rada ogólnie zgadza się ze środkami zaproponowanymi przez Komisję, ponieważ są one w pełni zgodne z zasadą pomocniczości i uwzględniają krajowe warunki rynkowe. Państwa członkowskie mogą w zależności od szczególnych krajowych cech rynkowych wybrać odpowiedni środek do tego celu. We wspólnym stanowisku wprowadzono nowy załącznik do dyrektywy, aby rozwiązać problemy zgłoszone przez niektóre państwa członkowskie związane z wyliczaniem kosztów netto oraz aby zagwarantować wsparcie na podstawie wspólnych proponowanych metod. Elementy te zaczerpnięto z załącznika IV do dyrektywy o usłudze powszechnej ⁽¹⁾.

(v) **Warunki świadczenia usług pocztowych i dostępu do sieci (art. 1 pkt 9-13, motywy 30, 33)**

Odpowiednie poprawki Parlamentu Europejskiego: 44 + 81

Wspólne stanowisko określa dalsze szczegółowe warunki regulujące świadczenie usług pocztowych i dostęp do sieci, mając na celu zarówno zapewnienie pewności prawnej operatorowi(-om) świadczącemu (-ym) usługę pocztową i innym operatorom świadczącym usługi pocztowe, jak i uniknięcie sytuacji, gdy przepisy te są używane jako ukryte bariery dla nowych uczestników rynku. Ogólnym celem jest prawidłowe funkcjonowanie rynków pocztowych i dopełniające działanie różnych sieci pocztowych. Przepisy dyrektywy nie naruszają prawa państw członkowskich do przyjmowania środków zapewniających dostęp do publicznej sieci pocztowej na warunkach przejrzystości, proporcjonalności i niedyskryminacji.

Wspólne stanowisko obejmuje, tam gdzie to właściwe, oprócz warunków udzielania zezwoleń ewentualny udział w finansowaniu kosztów operacyjnych krajowego organu regulacyjnego, a także przestrzeganie warunków pracy określonych w ustawodawstwie krajowym. Wyjaśniono również kwestie związane ze zniesieniem „podwójnego” nałożenia (dla tych samych elementów usługi powszechnej lub części terytorium kraju) obowiązków świadczenia usługi powszechnej i jednocześnie konieczności wnoszenia składki na rzecz mechanizmu współdzielenia (fundusz kompensacyjny).

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 51 (73).

(vi) **Przepisy dotyczące zatrudnienia i zabezpieczenia społecznego (art. 1 pkt 2 i 10, motywy 16, 53)**

Odpowiednie poprawki Parlamentu Europejskiego: 10, 35, 37

Jak stwierdzono powyżej (ppkt (ii)) wspólne stanowisko zawiera w wykazie „wymagań podstawowych” poszanowanie warunków zatrudnienia i przepisy dotyczące zabezpieczenia społecznego na mocy prawa wspólnotowego i krajowego. Ponadto zajęto się kwestiami społecznymi w przepisach dotyczących warunków udzielania zezwoleń, przy czym w stosownych przypadkach może ono zależeć od warunków pracy określonych w ustawodawstwie krajowym lub nakładać przestrzeganie tych warunków (patrz również ppkt (v)).

(vii) **Zasady taryfowe i przejrzystość księgowości (rozdzielność księgową) (art. 1 pkt 14-15, motywy 26, 28, 37-39, 41)**

Odpowiednie poprawki Parlamentu Europejskiego: 27-28, 30, 47-49, 50-52, 79

Wspólne stanowisko akceptuje najważniejsze innowacje zawarte we wniosku Komisji w odniesieniu do różnych zasad taryfowych w związku ze świadczeniem usługi powszechnej (zasada odzwierciedlenia kosztów, niezależnie od pewnego stopnia elastyczności taryf przy spełnieniu szczególnych warunków). Ponadto zezwala państwom członkowskim na utrzymanie lub wprowadzenie świadczenia bezpłatnej usługi pocztowej dla niewidomych i niedowidzących.

Operator(-zy) świadczący usługę powszechną jest(są) zobowiązany(-i) do prowadzenia odrębnych rachunków, tak aby wyraźnie odróżnić usługi powszechne od innych usług, które do nich nie należą. Przepisy szczegółowe pozwalają państwom członkowskim na stosowanie zasad przejrzystości (art. 1 pkt 15) w odniesieniu do operatora świadczącego usługę powszechną wyznaczonego przed ostateczną datą pełnego otwarcia rynku, dopóki nie zostanie(-ą) wyznaczony(-eni) inny(-i) operator(-zy) świadczący usługi powszechne.

(viii) **Krajowe organy regulacyjne i dostarczanie informacji (art. 1 pkt 20-21, motywy 41-42, 47-51)**

Odpowiednie poprawki Parlamentu Europejskiego: 18, 33, 55

Wspólne stanowisko nie pozostawia wątpliwości co do formy współpracy krajowych organów regulacyjnych, tym samym wyklucza ustanawianie nowych organów lub struktur na poziomie europejskim.

Krajowe organy regulacyjne skupiają się na monitorowaniu rynków pocztowych, w tym dzięki odpowiednim informacjom uzyskiwanym od wszystkich uczestników rynku. W tekście odpowiednio uwzględniono ogólne zasady regulujące dostarczanie informacji i poszanowanie zasad poufności.

(ix) **Pomoc Komisji we wdrażaniu dyrektywy (art. 1 pkt 22-23, motywy 32, 52)**

Odpowiednie poprawki Parlamentu Europejskiego: 22, 34, 56-58

Komisja przyjmuje na siebie większy zakres obowiązków w nowym w pełni otwartym rynku, ponieważ powierzono jej ogólne zadanie udzielania pomocy w okresie wdrażania nowej dyrektywy, w tym zadanie obliczania kosztów netto wszystkich usług powszechnych i regularnej oceny rozwoju wydarzeń zwłaszcza w odniesieniu do kwestii ekonomicznych, społecznych i dotyczących zatrudnienia oraz aspektów technicznych, jak i jakości usług.

(x) **Ostateczny(-e) termin(-y) pełnego otwarcia rynku (art. 2 i 3, motywy 25, 31, 55)**

Odpowiednie poprawki Parlamentu Europejskiego: 7 + 74, 19, 23, 41 + 66 oraz 59, 61, 62 + 64

W odniesieniu do ostatecznego(-ych) terminu(-ów) urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnota Rada dogłębnie rozważyła podejście zaprezentowane w odpowiednich poprawkach Parlamentu Europejskiego. Parlament Europejski stwierdził, że proponowana przez Komisję ostateczna data 1 stycznia 2009 r. okazała się nie być odpowiednia, i zaproponował dlatego pełne otwarcie rynku usług pocztowych od 31 grudnia 2010 r. Ponadto zaproponował, aby państwa członkowskie, które przystąpiły do UE po wejściu w życie dyrektywy 2002/39/WE, lub państwa członkowskie o niskiej liczbie ludności i zajmujące niewielki obszar geograficzny lub państwa członkowskie o wyjątkowo trudnej topografii, zwłaszcza charakteryzujące się znaczną („ogromną”) liczbą wysp, mogły do 31 grudnia 2012 r. utrzymać usługi zastrzeżone dla operatora(-ów) świadczącego(-ych) usługę powszechną z pewnymi zastrzeżeniami i na pewnych warunkach.

Wspólne stanowisko zawiera wykaz państw członkowskich, które wyraźnie prosiły o wyznaczenie ostatecznego terminu wdrożenia najpóźniej do 31 grudnia 2012 r. Prośba taka jest kierowana do Komisji, co nie oznacza, że państwa te nie mogą zakończyć wdrażania wcześniej. W przypadku państw członkowskich chcących zastosować powyższy termin wdrożenia przez pewien okres będzie miała zastosowanie klauzula wzajemności wobec państw członkowskich, które już w pełni otworzyły swoje rynki pocztowe.

b) Poprawki Parlamentu Europejskiego

Rada rozważyła ponadto wiele poprawek, zajmując jednak wobec nich odmienne stanowisko. W niektórych przypadkach ich uznanie staje się jasne, gdy czyta się łącznie różne przepisy. W szczególności,

Motywy:

- poprawka 6 nie została zaakceptowana, ponieważ badanie perspektywiczne jest jednym z elementów uznawanych przez Parlament Europejski i Radę jako podstawa ich porozumienia co do głównego celu dyrektywy zmieniającej (patrz również motyw 13),
- poprawki 7 i 74 zostały zmienione w motywie 13, w którym nie wymieniono jednej konkretnej daty, ale jasno potwierdzono uznanie koncepcji ostatecznego terminu urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych,
- poprawka 11 została uznana za zbędną, ponieważ jej zawartość została wystarczająco uwzględniona w motywach 14 i 18,
- poprawka 13 nie została w pełni zaakceptowana, ponieważ jej część została w związku z jej normatywnym charakterem uznana za nieodpowiednią do umieszczenia w motywie i lepiej oddano ją w art. 1 pkt 18,
- poprawka 15 jest obecnie częścią szerszej definicji „użytkownika” (w art. 1 pkt 2),
- poprawka 19 została uwzględniona w głównych przepisach wspólnego stanowiska; staje się to jasne, zwłaszcza przy łącznym czytaniu zmieniającego art. 2 i motywu 13,
- poprawka 22 została dogłębnie przeanalizowana i w związku z nią we wspólnym stanowisku wstawiono nowy szczegółowy artykuł (art. 1 pkt 23),
- poprawka 24 jest uznana za zbędną, ponieważ kwestia, której dotyczy, jest poruszona w ogólnych przepisach regulujących zakres usługi powszechnej (uwaga: Komisja sporządzi również odpowiednie oświadczenie w sprawie wspólnego stanowiska Rady),
- poprawka 26: Rada uznała, że aby poprawka ta miała skutek prawny, najlepiej będzie ją uwzględnić w głównych przepisach; dlatego kwestia ta jest obecnie zawarta w art. 12 (art. 1 pkt 14),
- poprawka 27 została uznana za zbyt szczegółową i nakazową; ponadto przepisy art. 12 zawierają wszelkie niezbędne wyjaśnienia o warunkach elastyczności cen i społecznych powodach zezwolenia na jednolite taryfy; motyw 38 podaje istotne przykłady w tej ostatniej kwestii,
- poprawka 29 nie została poparta, ponieważ skreślone ogólne stwierdzenie powinno obowiązywać w ciągu całego procesu pełnego otwierania rynku. Rada wyraziła jednak zgodę na powiązaną poprawkę 30 PE,
- poprawka 31 została dostosowana do głównych zasad zawartych w art. 1 pkt 18,
- w sprawie poprawki 32 Rada podtrzymuje swoje stanowisko w odniesieniu do składu komitetu pocztowego,
- w sprawie poprawki 33 Rada popiera wniosek Komisji i uważa, że współpraca krajowych organów regulacyjnych, innych organów regulacyjnych i Komisji powinna przebiegać zgodnie ze szczególnymi warunkami zawartymi w art. 22 (art. 1 pkt 20);

Artykuły:

- w odniesieniu do poprawek 41 i 66 Rada popiera konsekwentne podejście do finansowania usług powszechnych; tekst wniosku Komisji został w znacznym stopniu poprawiony, tak aby lepiej odzwierciedlić różne środki i sposoby zapewnienia ich ciągłego świadczenia. Ponadto nowy załącznik I dotyczący wyliczenia kosztów netto stanowi wspólną indykatywną podstawę. Państwa członkowskie mogą przedstawiać Komisji ich plany finansowania, zgodnie z motywem 26,

- poprawki 62 i 64 stworzyły podstawę odstępstwa zawartego obecnie w art. 3 dyrektywy zmieniającej; ogólne i bezwarunkowe odstępstwo przyznane państwom członkowskim, które przystąpiły do UE po wejściu w życie ostatniej dyrektywy pocztowej 2002/39/WE, zostało jednak zastąpione dokładną listą państw członkowskich, które wyraźnie prosiły o takie odstępstwo,
- poprawka 43 wzbudziła zaniepokojenie i sceptycyzm Rady, dlatego Rada uzgodniła, że zachowa brzmienie obecnej dyrektywy, także ponieważ nie zakwestionowano aż tak dalece jej praktycznego stosowania,
- w odniesieniu do poprawek 44 i 81 Rada dokonała szczegółowej analizy i przeformułowała artykuł dotyczący kwestii zezwoleń, tak aby wyeliminować wszelkie przeszkody w sprawnym świadczeniu usług pocztowych. Jeśli chodzi o szczegółowe odniesienia do usług wchodzących w zakres usługi powszechnej, Rada uzgodniła, że zachowa obowiązujące przepisy, a Komisja sporządziła oświadczenie w związku z tym. Ponadto odnotowano, że kwestia poszanowania warunków pracy jest odpowiednio uwzględniona w innych częściach wspólnego stanowiska (jak przedstawiono w pkt 2a (vi)),
- poprawka 46 jest obecnie uwzględniona częściowo w motywie 35 i częściowo w art. 1 pkt 13,
- poprawka 51 została uznana za zbyteczne odniesienie do innego przepisu zmieniającego tej samej dyrektywy,
- poprawka 54 nie została zaakceptowana przez Radę, ponieważ nie wchodzi w zakres przedmiotowej dyrektywy zmieniającej i nie jest zgodna z zasadą pomocniczości,
- poprawka 56 została poparta przez Radę, chociaż zgodziła się ona, aby pierwsze sprawozdanie wydać nie później niż 31 grudnia 2013 r. (zamiast 31 grudnia 2011 r.), tak aby zawrzeć w nim szczegółowy przegląd wdrażania dyrektywy we wszystkich państwach członkowskich, w tym w państwach korzystających z przesunięcia terminu wdrożenia do końca 2012 r.,
- poprawka 57 jest uwzględniona w art. 1 pkt 22; Komisja będzie w regularnych sprawozdaniach przedstawiać szczegółową analizę tendencji zatrudnienia w sektorze pocztowym,
- cel poprawki 58 został dokładnie uwzględniony we wspólnym stanowisku Rady (art. 1 pkt 23); nie uwzględniono jednak ograniczeń czasowych, ponieważ pomoc Komisji we wdrażaniu dyrektywy jest rozumiana jako ogólne zadanie i obejmuje działalność podczas całego okresu wdrażania dyrektywy. Ponadto Rada stanowczo popiera stanowisko, że państwa członkowskie nie muszą obowiązkowo przedstawiać Komisji ich planów finansowania (motyw 26),
- wreszcie poprawka 59 nie jest już spójna z ogólnym harmonogramem transpozycji, jak przedstawiono we wspólnym stanowisku.

IV. WNIOSKI

Wspólne stanowisko w dużym stopniu opiera się na opinii Parlamentu Europejskiego wydanej w pierwszym czytaniu i odzwierciedla ogólny wynik nieformalnych rozmów prowadzonych przez Parlament Europejski, Radę i Komisję w celu osiągnięcia szybko porozumienia na etapie drugiego czytania w Parlamencie Europejskim. Tekst zachowuje podejście i strukturę prawną proponowaną przez Komisję (i opartą na obecnej dyrektywie 97/67/WE ze zmianami), tak aby dostosować regulacje dotyczące sektora pocztowego do nowych warunków odnoszących się do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego do końca 2010 roku. Daje pewnej liczbie państw członkowskich możliwość zwrócenia się o odstępstwo (przesunięcie najpóźniej do 31 grudnia 2012 r.) w odniesieniu do daty wdrożenia nowej dyrektywy, tak aby uwzględnić szczególne potrzeby strukturalne ich krajowych rynków pocztowych.

W tym kontekście dokonano ważnych wyjaśnień i dostosowań, zwłaszcza w odpowiednich definicjach zawartych we wniosku, gwarancji świadczenia usługi powszechnej, w tym jej finansowania, systemu udzielania zezwoleń, roli krajowych organów i dostarczania informacji przez wszystkich operatorów świadczących usługi pocztowe.

Rada oczekuje potwierdzenia przez Parlament Europejski zgody co do wspólnego stanowiska, co umożliwi szybkie przyjęcie przedmiotowej dyrektywy.